

Erfarings- og analysebasert høringsuttalelse - Ny lov om erstatning fra staten til voldsutsatte (Høringsbrevet av dato 04.09.2020)

Table of Contents

Table of Contents.....	1
1 Bakgrunnen for høringsuttalelsen	3
1.1 Personligbakgrunn	4
1.2 Episenteret av de opplevde katastrofene.....	6
2 I stedet for å ivareta skadelidtes rettigheter, knuser staten voldsutsatte særlig hvis de stiller krav fra staten	6
2.1 KfV og SRF er uimottakelige, de lukker øyene og ørene og legger ensidig vekt på skadevoldernes forklaringer	6
2.2 Justismord, og en sekretær har tatt alt makt.....	8
2.3 SRF praktisere heller ikke de eksisterende/gjeldende regelverkene	9
3 KfV og SRF er inhabile for å overprøve skyldspørsmålet.....	11
3.1 Tematisering av skyldspørsmålet på nytt i en frifinnende straffedom	11
3.2 Dagens praksis av avkortingsregelen (ikke å ha skyld som et vilkår) krenker skadelidtes menneskerettigheter	12
3.3 De sosioøkonomiske konsekvensene av dagens praktisering av erstatningsordningen .	16
4 De opplevde konsekvensene (Virkeligheter) samstemmer med utredningsutvalgets konklusjoner (teorier)	18
5 Analyseresultat.....	20
5.1 SRF er ikke bare inkompetente og inhabil, men de misbruker også sekretariatsfunksjon for nemda.....	22
5.2 Interessekonflikt mellom staten og individuell borger (Forholdet mellom henleggelse av straffesaker og relaterte voldsoffererstatningssaker i Norge)	23
6 Forholdet mellom politiets avgjørelser og erstatningsordningen, og etterfølgende konsekvenser til skadelidte	26
6.1 En ganske ny sak som sier mye om politiets forhold til statens erstatningsansvar	26
6.2 Straffesaker som er avsluttet med en dom	26
6.2.1 Gjerningsperson (er) er dømt	27
6.2.2 Intet straffbart forhold anses bevist	27
6.3 Straffesaker som er henlagt.....	27
6.3.1 Henlagt uten etterforskning pga politiets kapasitetsproblem.....	28
6.3.2 Henlagt på bevisets stilling.....	28
7 Forslag til endringer:	29
7.1 Forslag til endring av krav til utfall av saken.....	29
7.1.1 Saker der det foreligger dom	30
7.1.2 Intet straffbart forhold anses bevist	31

7.2	Straffesaker som er henlagt.....	31
7.2.1	Henlagt på bevisets stilling.....	31
7.2.2	Henlagt uten etterforskning pga politiets kapasitetsproblem.....	32
7.3	Forslag til endring av beviskravet	32
7.4	Forslag til endring av avkortningsregelverket på bakgrunn av Voldsutsattes/Skadelidtes medvirkning	33
8	Konklusjon	34
9	Referanser	34

For det norske samfunnet

For folket

For menneskelighet

NB: De tekstene som er skrevet i kursive form i denne høringsuttalelsen, har jeg direkte-kopiert fra ulike kilder. Tekstene kan ha manglet kildereferanser.

1 Bakgrunnen for høringsuttalelsen

Forslagene på høringen er et resultat av utredning gjennomført av utredningsutvalget oppnevnt ved kongelig resolusjon 6. februar 2015, Høringen 2016:9 «Rettferdig og forutsigbar – voldsskadeerstatning», utredning fra straffeprosessutvalget oppnevnt ved kongelig resolusjon 20. juni 2014, høringen 2016:24 «Ny straffeprosesslov» og andre høringer. Utvalgene har konkludert at dagens praksis for voldsoffererstatning er basert på feil-grunnprinsippet og krenker skadelidtes menneskerettighet. Det er de derfor lagt fram nye forslagene til høringen for å endre voldsoffererstatningsloven.

Jeg sender denne høringsuttalelsen som en privat person basert på egne erfaringer og egne analyser. I tillegg til egne erfaringer har jeg også gjort individuell forskning basert på opplysninger jeg har funnet fra nyheter, historier, erfaringsbasert blogg, de relevante rettsavgjørelsene fra lovdata, de relevante statistikkene, uttalelser/kommentarer av de syke menneskene som står frem i sosiale mediere og samtalene jeg har hatt med personer med svært lignende erfaringer som meg. Jeg har også lest og analysert de relevante lovene og forskriftene.

Til tross for at utvalgene har svært godt utredet dagen voldsoffererstatningsloven og har gitt tydelige konklusjoner, fremstår Kontoret For Voldsoffererstatning (KFV) og Sivilretts Forvaltning (SRF) seg som uvitende og uimottakelig. SRF og KFV har stadig prøvd å villede fokuset på feil sted (feil-grunnprinsippet) ved å bruke ulogiske, umenneskelige og ikke relevante (ubrytelig) påstander. Målet med denne høringsuttalelsen er derfor **å legge frem et virkelig eksempel** om de umenneskelige og sosioøkonomiske konsekvensene skadelidte og samfunnet er påført av dagens menneskerettighet-brytende praksis hos SRF og KFV, å legge fram erfaringsbasert analyse av dagens praksis og **å anbefale å utvide forslagene med hensyn til alle voldsutsatte. Statistikk fra SSB viser at årlig ca. 50% av alle de politianmeldte voldssakene i Norge er uavklarte, og de fleste av dem er henlagte «på bevisets stilling».** Denne høringsuttalelsen har kommet fram til at KFV og SRF er inhabile og inkompetente til å ivareta voldsutsatte/skadelidtes rettighet, og de bør derfor fratas de gjeldende rettighetene/ansvarene ifm forvaltning av den statlige voldsoffererstatningsordningen. **Jeg støtter ikke innføring av det foreslåtte hovedvilkåret, og jeg støtter ikke den foreslåtte endringen av hovedvilkåret. Unntatt endring av hovedvilkåret støtter jeg på det sterkeste de fleste av forslagene som er lagt fram i høringsbrevet.**

Hovedkonsept:

«Grunnprinsippet» i erstatningsordningen må egentlig være «å kompensere de fleste uskyldige skadelidte, og å ha skyld for å avkorte erstatning», men «Feil-grunnprinsippet» dagens SRF og KFV opererer i er «å betale minst mulig erstatning, og å ikke ha skyld for å ikke avkorte erstatning». Feil-grunnprinsippet utfordrer å mistenkeliggjøre kravstillere hele tiden i prosessen. SRF og KFV kan derfor argumentere alle handlinger til å være en medvirkningshandling, og derfor beskylder de uskyldige skadelidte på umenneskelige måter direkte for økonomisk motiv. Tematisering av skyldspørsmålet igjen og igjen er svært traumatiserende til de uskyldige som erstatningsordningen er egentlig ment for.

Fusjon av prinsippene « redusere statens erstatningsansvar » « gruppering om hvem skal få voldsoffererstatning » « ikke skyld som et vilkår » « kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt til tross for et lavere beviskrav » « skjønsmessig vurdering av rimelig grunn » « overprøving av skyldspørsmålet » « overprøving av politiets og domstols avgjørelser » « tematisering av

skyldspørsmålet gjentatte ganger» «sekretær avviser de fleste av sakene» «sakene gjenåpnes vanligvis ikke» «manglende medisinske kompetanse hos SRF» «manglende ressurs i SRF» «manglende kompetanse for overprøving av skyldspørsmålet» «komplisert rettssystemet» osv., har resultert til alvorlig og flere systematiserte brudd av skadelidtes/kravstilleres menneskerettighet og har dermed resultert til enorme negative sosialøkonomiske konsekvenser til samfunnet og enorme negative konsekvenser til voldsutsatte.

1.1 Personligbakgrunn

Jeg har hatt klare mål og ambisjoner i livet og har vært karriereorientert. Etterat jeg ble utsatt for en **blind vold av mange**, ble alt i livet bare mørkt. Jeg stadig mistet meg selv, og jeg stadig mistet fokuset fra livet. Etter utsettelse for den livstruende voldshendelsen har jeg hatt underfølgende svært-vonde opplevelser.

- a. En blind vold utøvd en vennegjeng i et rom, kompisene og slektene beskytter hverandre fra straffesaken, og om det er nærmest umulig å bevise et straffbartforhold på grunn av at det vanligvis foreligger ingen vitner på skadelidtes side i en slik sak
- b. Post-traume som følge av voldshendelsen
- c. Post-trauma som følge av den spesielle kombinerte effekten av voldstraume og pasientskade, og helsemessige og økonomiske konsekvenser av dette.
- d. Post-trauma som følge av ødelagt karriere
- e. Konsekvenser av den utfordrende politisituasjonen (kapasitetsproblemet/ utilgjengelighet) i diskriktene
- f. En straffesak som kan ensidig bli henlagt til tross for at det foreligger sterke nok beviser i saken .
- g. Den kompliserte veien til en rettferdig domstolsprøving av voldssaker i Norge. Skadevoldere har mye bedre rettsikkerhet enn voldsutsatte. Særlig de syke og svake i samfunnet er utsatt pga dette.
- h. Ikke det minst, **de katastrofale konsekvensene (belastningene) av at skadelidte blir alltid mistenkeliggjort og blir igjen og igjen beskyldt av inhabile og inkompetente statsetatene (nemlig KfV og SRF) som operer med overnevnte feil-grunnprinsippet.** *Til å være mer presis, jeg har selv opplevd mest alvorligste traumatiske belastninger som følge av at de ansvarlige forvaltningene (KfV og SFV) har umenneskelig men systematisert måte beskyldt meg og fullstendig ansvarliggjort meg-selv for de alvorlige skadene og konsekvensene jeg har blitt påført, basert på feil-grunnprinsippet «beskyldte voldsutsatte/skadelidte/kravstillere for å redusere statens erstatningsansvar overfor kravstillere». Etterat jeg ble utsatt for dette systematiserte bruddet av mine menneskerettigheter av SRF og KfV, ble jeg veldig utrygg av systemene rundt meg i tillegg til at jeg ikke kunne føle meg trygg av menneskene rundt meg. Jeg fortalte om disse opplevelsene til legene, men disse reale opplevelsene ble feiltolket som hoved-symptomet «en bisarr vrangforestilling» i en Schizofreni diagnose. Jeg ble deretter feilbehandlet for den alvorligste psykiske lidelsen og ble døgnet rundt dopet ned av antipsykotika. Utredningsutvalget har i dag tydelig konkludert at feil-*

grunnprinsippet og feil-praktiseringer i forvaltning av erstatningsordningen bryter voldsutsattes/skadelidtes menneskerettighet. Det var akkurat denne systematiserte umenneskeligheten utøvd av staten jeg kjente på, som førte til at jeg ble alvorlig traumatisert i tillegg til post-traume etter voldhendelsen. Erfaringene/opplevelsene mine er et typisk eksempel på hva de systematiserte bruddene av menneskerettigheter fører til hos skadelidte/kravstillere/voldsofre, og disse opplevelsene samsværer nøyaktig med utredningsutvalgets konklusjoner.

- i. Post-trauma som følge av en alvorlig feilbehandling (inkludert feilmedisinering med antipsykotika og psykoterapi rettet mot å bevisstgjøre meg at plagene mine er en psykoselidelse kalt schizofreni). Jeg ble feildiagnostisert og feilbehandlet for Schizofreni til tross for at jeg heletiden har tydelig fortalt at jeg ikke er enig med diagnosen, til tross for at jeg har selv fortalt psykiateren flere ganger at jeg vil på det sterkeste unngå feilbehandling igjen og til tross for at jeg aldri har hatt de sentrale symptomene i en Schizofrenidiagnose «nemlig bisarre vrangforestillinger og stemmehøring». T.o. det finnes ingen opplysninger i journalene mine at jeg har noen gang hatt bisarre vrangforestillinger og stemmehøring som gir grunnlaget for «Schizofreni» diagnose. Sakkyndig psykiateren har tydelig sagt at utredendepsykiateren har feil-tolket plagene mine til å være bisarr vrangforestilling. Utredendepsykiaterens forståelse eller differensieringsevne om de sentrale symptomene i en Schizofreni diagnose, nemlig «bisarre vrangforestilling og stemmehøring» er feil. Psykiateren hadde ikke engang differensieringsevne når det gjelder bisarre eller ikke-bisarre vrangforestilling. Forresten kan en forveksle overnevnte opplevelsen til å være ikke-bisarr vrangforestilling særlig fordi det er vanskelig å tro på at staten systematisert bryter voldsutsattes menneskerettighet, men bare hvis det ikke er noen som helst sammenheng mellom opplevelsene og realiteten. Jeg viser til nasjonal retningslinjene for utredning av psykoselidelser, hvor det er tydelig anbefalt/instruert at utredningen bør fokusere på om det foreligger tidligere traumeopplevelser, med hensyn til differensialdiagnostisering.
- j. Konsekvenser på individuelle mennesker som følge av tillitsbrudd med de mest-viktigste/kritiske/grunnleggende samfunnsfunksjonene (rettssystemet, helsesystemet og politiet) som har hovedfunksjoner til å skape trygghet i samfunnet, er katastrofale. **Jeg ble stemplet med «Psykotisk/Schizofreni» diagnose når jeg ikke kunne føle meg trygg noe sted som følge av tillitsbrudd med de viktigste samfunnsfunksjonene (rettssystemet, helsesystemet og politiet) rundt meg, særlig etterat jeg ble 100% sikker (overbevist) på at mine menneskerettigheter har blitt systematisert brutt av KfV og SRF og av det norske systemet generelt.** Da jeg fortalte om mine erfaringer angående disse systematiserte brudd av menneskeligrettigheter og om min utrygghet som følge av tillitsbrudd med de mest-kritiske samfunnsfunksjonene, ble jeg stadig feiloppfattet/mistolket som psykotisk/schizofren til tross for at jeg aldri i livet har opplevd bisarre vrangforestilling eller stemmeføring. Etterat jeg ble feiloppfattet som psykotisk (vrangstemt) og etterat behandlingen ble rettet i retning til Schizofreni, ble jeg så utrygg med systemene (helsesystemet, politiet, rettssystemet og det norske systemet) at jeg ble veldig redd for livet. Jeg sendte derfor en e-post til FN. På bakgrunn av min e-post til FN og min utrygghet med systemene og menneskene rundt meg, mente psykiaterne at jeg har hatt bisarr

vrangforestilling. Og på denne bakgrunn (hoved-symptomet) ble jeg feilbehandlet for Schizofreni i stedet for alvorlig traumalidelse, og det ble anses som ikke-nødvendig til å gjøre andre undersøkelser med hensyn til differensialdiagnostisering.

- k. de sosiale, psykologiske og økonomiske konsekvensene og belastningene familien min har blitt påført som følge av overnevnte forholdene.
- l. **Som følge av de overnevnte katastrofale livshendelsene, sliter jeg i dag med «F 62.0 vedvarende personlighetsforandring etter katastrofale livshendelser». Diagnosen er svært sjelden, og den sier jo det meste.**

1.2 Episenteret av de opplevde katastrofene

I tillegg til post-traume som følge av utsettelse for blind vold (av mange) og post-traume som følge av den spesielle kombinerte effekten (alvorlige helsemessige, sosiale og økonomiske konsekvenser/belastninger) av voldstraume og pasientskaden, **ble jeg utsatt for de alvorligste belastningene særlig etterat jeg ble direkte beskyldt og fullstendig ansvarliggjort av staten (politiet, KfV og SRF) for de alvorlige fysiske og psykiske skadene jeg ble påført etter voldshendelsen.** På grunn av den umenneskelige beskyldingen og på grunn av de statlige etatene har fått tillatelse til å bryte voldutsattes/skadelidtes menneskerettighet på systematiserte og legitimerede måter, ble jeg etter dette alvorlig traumatisert og ble påført følelsesmessige skader. Jeg skjønnte deretter at mine menneskeligrettigheter har blitt krenket av staten på systematisert og legitimert måten, bare med hensyn til å unngå statens erstatningsansvar. De alvorlige følelsesmessige skadene var sikkert forsterket av tidligere opplevde pasientskaden, den henlagte straffesaken. Det er nettopp den spesielle og sammensatte situasjonen som førte til at jeg tydelig kjente på systematisert brudd av mine menneskerettigheter. Tillitt til de kritiske samfunnsfunksjonene, nemlig politiet, helsevesenet og rettssystemet er grunnleggende og avgjørende for at individuelle mennesker i samfunnet kan føle seg trygge. Tillitsbruddet med de kritiske samfunnsfunksjonene/systemene, førte til at jeg ble så utrygg med menneskene og systemene rundt meg at jeg psykisk havnet i en «alvorlig og livsnødvendig/livsbeskyttende paranoid beredskap» modus som ble igjen feiltolket til å være bisarre vrangforestilling. Dette er en psykisk status jeg neppe vil bli helt kvitt av, i løpet av mitt liv.

2 I stedet for å ivareta skadelidtes rettigheter, knuser staten voldsutsatte særlig hvis de stiller krav fra staten

I tillegg til at feil-grunnprinsippet har ført til at skadelidtes menneskeligrettigheter har blitt brutt, praktisere ikke SRF/KfV de gjeldende regelverkene som er ment til å ivareta skadelidtes rettigheter. I stedet villeder de vedtakene til et forhåndsbestemt resultat til ugunst for skadelidte, og de er samtidig uimottakelig.

2.1 KfV og SRF er uimottakelige, de lukker øyene og ørene og legger ensidig vekt på skadevoldernes forklaringer

SRF og KfV hevder i vedtakene mine at de fysiske skadene var av svært begrenset karakter. Ifølge legene har jeg hatt brudd i minst 3 ribbeina, men bruddene var ikke synlig i røntgen.

Brudd i ribben er svært ofte usynlig i røntgen, og ved ribbeinsbrudd eller ribbeinbrist kommer ofte smertetoppen 1-2 uker etter at skaden inntraff (ref. nhi.no).

Jeg har hatt svært vondt i brystet i over 2 måneder. Jeg ble også sparket i hodet i tillegg til i ryggen, brystet og i ansiktet. Poliklinisk epikrise fra sykehuset, uttalelse fra sykehuset til

politiet, fastlege notatene og legeerklæring fra fysioterapi viser tydelig på at de fysiske skadene jeg ble påført ved mishandlingen er mye verre enn det SRF har hevdet. Jeg har også hatt mange rød/blå merker i hele kroppen (kan tydelig sees i bildene tatt i sykehuset).

De psykiske skadene jeg ble påført av overgrepet er enorme. Allerede etter voldshendelsen slet jeg veldig mye med post-traumatiske lidelser. Til tross for at jeg ikke visste at det var post-traumatiske reaksjoner jeg slet med, har jeg skrevet tydelig i søknaden at jeg sliter psykisk veldig mye etter hendelsen. Jeg sliter med alvorlig PTSD og dissosiativ symptomer som følge av voldshendelsen. De traumatiske plagene på sin verste var så alvorlig at jeg ble feil-diagnostisert med Schizofreni (alvorlig psykoselidelse), særlig på grunn av at alvorlig traumatisk lidelser ofte forveksles med psykoselidelser. Psykoterapi for schizofreni og behandling med tung antipsykotika (doping) selv om jeg ikke var enig i diagnosen, ble enda en gang til svært traumatiserende opplevelse for meg. Pga tung antipsykotika ble dissosiativ plagene forverret seg, og jeg ble stadig utkoblet og apatisk. Schizofreni diagnosen ble etterhvert fjernet. Til slutt ble de sammensatte traumatiske plagene så alvorlig at jeg sliter i dag med «F62.0 **Vedvarende personlighetsforandring** etter katastrofale livshendelser» i tillegg til dissosiativ symptomer. Når det gjelder bruk av antipsykotika «Seroquel» er den nå redusert til 1/4 av den opprinnelige dosen slik at den kun skal brukes som sovemedisin, angstdempende og antidepressiv.

Hovedårsakene til at jeg ble diagnostisert med «Paranoid Schizofreni» er underfølgende:

- **Min utrygghet søm følge av tillitsbrudd med politiet, menneskene rundt, helsesystemet, rettssystemet/forvaltningene ble kalt bisarre vrangforestilling (psykoselidelse)**
- **Min henvendelse til FN angående staten har systematisert brutt mine menneskerettigheter og at jeg ikke kan føle meg trygt, ble brukt som det viktigste beviset for at jeg er vrangstemt (psykotisk).**
- **Rare kroppslige sensasjoner i hodet og i brystet (der jeg ble hovedsakelig slått) som kobler meg direkte til voldshendelsen, ble kalt kroppslige hallusinasjoner.**
- **Personlighetsforandring og dissosiativ symptomer (to delt personlighet og det å se seg selv fra utsiden) ble kalt hallusinasjon.**
- **Svekket kognitivkapasitet, konsentrasjonsvansker, tankeblokk og følelse av å se verden gjennom tåke ble kalt psykotiske symptomer.**

Det sentrale symptomet i en Schizofreni diagnose er en bisarr vrangforestilling. Som sagt har psykiaterne ikke hatt en riktig differensieringsevne mellom en bisarr og ikke-bisarre vrangforestilling. Mine opplevelser kunne forveksles med ikke-bisarre vrangforestilling bare hvis opplevelsene ikke har sammenheng med de opplevde traumaene.

Basert på forskningen som viser en sammenheng mellom traumer og psykoser, bør spørsmål om traumer inngå i vurderingen av pasienten (72), se kapittel 7 om utredning av traumatiske hendelser (ref. Helsedirektorat - Nasjonal faglig retningslinje for utredning, behandling og oppfølging av personer med psykoselidelser)

Utredningsutvalget har i dag tydelig konkludert at tematisering av skyldspørsmålet i en voldserstatningssak, basert på feil-grunnprinsippet og av forvaltningene som ikke er godt nok (ikke nok kompetent) for den typen vurderingen, bryter menneskerettigheter. Det var nettopp derfor jeg var overbevist på at staten systematisert bryter mine menneskerettigheter. Det er akkurat denne følelse, som førte til at traumatiske opplevelsene nådd taket, og at jeg ikke kunne føle meg trygt noen steder. Det er så

naturlig at ressurssterke mennesker henvender seg til FN i slike situasjoner. Jeg har gjort det jeg burde ha gjort. Men jeg ble kalt psykotisk og ble dopet ned med tung antipsykotika nettopp pga at jeg søkte hjelp med FN. Ingen hørte meg deretter fordi myndighetene og menneskene jeg henvendte meg til begynte å legge vekt på at jeg slet med Schizofreni og var psykotisk.

Til tross for at jeg har svært godt opplyst SRF at grunnlidelsen min ikke er, har aldri vært og kan ikke være Schizofreni, at diagnosen var feil, at legene har fjernet diagnosen og at grunnlidelsen min er PTSD som følge av voldshendelsen, har Sivilrett skrevet i omgjøringsvedtakene at bakgrunnen for at jeg synes å ha falt ut av arbeidsmarkedet er schizofrenidiagnose. Statens sivilrettsforvaltning finner derfor ikke grunn til å omgjøre vedtaket. SRF lukker øyene, står fast på sitt og fremstår seg som uimottakelig. SRF og KfV bryter mine menneskerettigheter, i fordel for skadevoldere, i fordel for voldshandlinger, i fordel for rasistiske handlinger, i enorme bekostninger for meg som et voldsoffer, i enorme sosioøkonomiske omkostninger for samfunnet og i en bekostning for menneskelighet.

Jeg sliter fortsatt med å forstå at politiet ikke straffer skadevoldere for de grove voldshandlingene. Jeg opplever at jeg har blitt utsatt for systematisert brudd av menneskerettigheter. Får fornærmede absolutt aldri rettferdighet hvis vedkommende blir mishandlet av en vennegjeng og de gir feilforklaringer med hensyn til å beskytte hverandre?

2.2 Justismord, og en sekretær har tatt alt makt

Jeg har fått 4 vedtak i saken, ett fra KfV og tre fra SRF. Alle de fire gangene har de konkludert at saken ikke byr på vesentlig tvil og ingen nye opplysninger i saken kan ha noe betydning for resultatet i saken. Og politiet mener at det ikke er rimelig grunn for å etterforske min anmeldelse på vitneforklaringer. **Dette er åpenbart justismord og systematisert brudd på skadelidtes menneskerettigheter. SRF har nektet å gjenåpne eller realitetsbehandle saken på nytt. SRF har ikke engang sendt saken til Nemda. En sekretær har hatt alt makt. Dette er justismord. I stedet for å sende saken til Nemda, har SRF stadig endret begrunnelsene for at voldsoffererstatning er avkortet i sin helhet.**

- I de første vedtakene fra KfV og SRF har de sagt at **vitneforklaringene sammenfaller** og at **skadene var av svært begrenset karakter** som er vanlig etter å ha involvert seg i en **slåsskamp**.
- I det andre vedtaket fra SRF har de begrunnet avslaget med at jeg kom i **«basketak» «flere ganger»** den aktuelle kvelden **«uten at jeg av den grunn trakk meg tilbake fra festen»** og at **«jeg fulgte i stedet med over i nye lokaliteter»**. De fysiske skadene var av svært begrenset karakter. Når det gjelder de psykiske skadene mener de at jeg hadde **en sårbarhet for å utvikle angst**, men at jeg synes å ha falt ut av arbeidsmarkedet **på bakgrunn av Schizofreni**.
- I det siste vedtaket fra SRF har de begrunnet avslaget med at **det først var forsøk på vold mot meg utenfor festlokalet og at jeg deretter ble angrepet inne**. SRF skriver videre at de finner grunnlaget for å **«legge avgjørende vekt på den alvorligste diagnosen og ikke PTSD»**. **SRF mener også at den medisinske dokumentasjonen er av refererende karakter og baserer seg på min egen fremstilling av saken, og således i liten grad belyses hendelsesforløpet.**

SRF skriver i vedtakene at det er ved avgjørelsen særlig sett hen til at jeg etter det opplyste kom i basketak flere ganger den aktuelle kvelden, uten at jeg av den grunn trakk meg tilbake fra festen og i stedet fulgte jeg med over til nye lokaliteter. **Dette stemmer verken med**

vitneforklaringer eller med mine forklaringer. Jeg kan heller ikke se at noen av vitnene har sagt at jeg fulgte til nye lokaliteter etter at jeg ble slått. Det var ingen basketak, krangling, slåssing, diskusjoner eller uenigheter i eller utenfor puben. Hoved-skadevolderen oppførte seg aggressive med meg utenfor pub i noen sekunder, men han beklaget seg rett etterpå etterat andre festdeltagere stoppet ham. **Verken skadevoldere eller vitnene har noen gang nevnt dette i forklaringene sine. Det er kun meg som har fortalt dette til politiet og til KfV/SRF.** Jeg ble plutselig, uprovosert, uten advarsel, av flere gutter samtidig og ikke i flere lokaler som SRF og KfV har hevdet. **Det verste av alt er at KfV/SRF har bøyet og mistolket mine egne forklaringer/framføringer, og de har misbrukt feiltolkingen til å beskyldre meg. SRF og KfV er så ville.**

I omgjøringsvedtaket er det **minst 10 tilfeller av feiltolking av dokumenterte opplysninger/påstander.** Jeg har derfor ringt saksbehandleren dagen etterat jeg fikk det tredje/siste vedtaket fra SRF, for å spørre hvorfor det er så mye feil i vedtaket og hva de egentlig mener og driver med. **Saksbehandleren sa meg direkte og tydelig at hovedårsaken til avslaget er at «man må være forsiktig med aggressive folk».** Ja vel, det ble min feil (ikke forsiktig) at jeg tilga hoved-skadevolderen for å ha vist meg knyttneve i et par sekunder mens han var alkoholpåvirket, at jeg tok imot håndhilsningen og ble med på festen. **Dette klarer jeg ikke å skjønne i det hele tatt. Jeg ville jo oppføre meg som snill og hyggelig og ville bli en del av dem. Var ikke det en snill, hyggelig og normal adferd av meg?** Eller vi må gi fra oss alt vi har og løpe fra stedet hvis noen viser oss store øyner? Et det sånn det norske samfunnet fungerer? Har ikke borgere rettsikkerheter i Norge? Skal borgene i Norge være stadig på paranoid beredskap akkurat som en trauma pasient? **Saksbehandlerens uttalelse i forbindelse med saken er på ingen måte begrunnede. Uttalelsen/begrunnelsen utfordrer rasistiske, diskriminerende og voldelig handlinger i samfunnet.**

Jeg har oppført meg på en måte akkurat som jeg har lært meg i hele livet mitt. Beskyldingene jeg har fått av KfV/SRF har endre meg fullstendig, og jeg er nå ikke den personen jeg brukte å være. Jeg var best akkurat som jeg brukte å være. Jeg savner meg.

2.3 SRF praktisere heller ikke de eksisterende/gjeldende regelverkene

I tillegg til at dagens avkortningsregel bryter skadelidtes menneskerettighet, praktiserer SRF og KfV eksisterende regelverket mye mer strengere enn den egentlig er per i dag. **I realiteten er det derfor flere brudd av skadelidtes menneskerettighet på systematiserte måter.**

Etter dagens regelverk skal erstatningsvedtak bygges på et lavere beviskrav enn det som kreves for å dømme skadevoldere til straff. Men i praksis krever SRF og KfV høyere beviskrav i erstatningssaker enn det som kreves i straffesaker. **Når det gjelder en straffesak med dom og en frifunnet straffedom kan det aldri være begrunnede å hevde at beviskravet i erstatningssakene har vært lavere når det samtidig nektes erstatning.** Rettsikkerhetssituasjon til voldsofre er fryktelig dårligere særlig i de tilfellene straffesak blir henlagt på bevisets stilling. **På bakgrunn av de prinsippene det norske rettssystemet er bygget opp, er de fleste av voldsstraffesakene er henlagt på bevisets stilling.** De fleste av voldsofrene som skulle ha blitt ivaretatt av erstatningsordningen har hovedsakelig blitt rammet av feil praktisering av dagens eksisterende regelverk. Eksempelvis i min sak, SRF mener at saken ikke byr på vesentlig tvil, selv om straffesaken er henlagt på vesentlig tvil. SRF overser nye opplysninger i saken og SRF mener at jeg skulle uansett grunn ha dratt fra festen etterat en festdeltager ble aggressiv mot meg. Hadde vitne B ikke ha gitt feilforklaring, skulle skadevolderne mest sannsynligvis ha blitt straffet. **Hadde det ha vært praktisering av lavere**

beviskravet i erstatningssaker, skulle SRF og KfV ha vurdert om vitnene kunne ha gitt feil forklaringer til politiet. **Hadde det ha vært praktisering av lavere beviskravet i erstatningssaker, skulle SRF ha sett og vurdert (minst en gang) på bevisene jeg har lagt fram.**

Hvis SRF er eller hadde vært habil til å praktisere regelverket om lavere beviskravet i erstatningssaker enn i straffesaker, skulle dagens avkortningsregel nødvendigvis ikke ha bryte skadelidtes menneskerettighet. Det er hovedsakelig ikke den eksisterende regelen som er krenkende, men problemet ligger hovedsakelig i SRF sin praktisering av bestemmelsen og SRF sin habilitet. **Forresten mener jeg at systemet er effektivt i strukturen, men hovedproblemet ligger i inhabilitet av skjønnsutøvere og i feilpraktisering av de effektive regelverkene, som gjør at et veldig effektivt system har mistet grep og har identifisert seg som «et menneskerettighet-krenker». SRF og KfV sine praktisering av erstatningsloven har blitt mistenkelig, paranoid, vrangstemt og stadig går i retning til å bli psykotisk.**

SRF og KfV mener at det må foreligge en kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt for at skadelidte har vært utsatt for straffbar voldshandling og påført personskafe, og at det kreves som regel bevismomenter utover en troverdig forklaring fra vedkommende. Når det gjelder hva som anses som medvirkning har lovgivere svært godt (så langt det er mulig) forklart at deltagelse i kriminelle miljø/handlinger og provoseringer er blant annet de vanligste medvirkningshandlinger i voldssaker. Til tross for at jeg er den eneste som har blitt slått og skadet i hendelsen og har blitt påført betydelige skader, [redacted] og til tross for at jeg ikke har provosert noen, har jeg blitt beskyldt for å ha framkalt mishandlingen og å ha blitt midtpunkt i det. **Hvordan kan en hyggelig og snill adferd (det å akseptere unnskyldning), det å ikke kunne påregne hva enhver person liker og ikke liker og det å ikke kunne påregne risikoen av hvordan enhver person reagerer som følge av at vedkommende ikke liker et ukjent forhold mellom meg og noen andre, kan bli bedømt som medvirkningshandlinger? Svaret er som sagt «fordi SRF vil hovedsakelig redusere statens erstatningsansvar ved å beskyldte skadelidte for å ha framkalt skadevold».**

Som sagt har SRF til slutt sagt meg at «Det å ikke kunne påregne risikoen på forhånd i et møte med aggressive folk» er min feil, og at jeg er på den grunn fullstendig ansvarlig for de påførte konsekvensene. Utredningsutvalget har svært godt argumentert mot påstanden, men jeg klarer meg dessverre ikke mer med SRF. SRF har gått langt over streken, har krenket meg så mye, har brutt min menneskerettighet og er hovedansvarlig for å ha påført meg en sykdom som oppfattes som samfunnsfiendtlig «F 62.0 Vedvarende personlighetsforandring etter katastrofale livshendelser».

Når SRF og KfV ikke klarer å nekte erstatning ved å bruke verken gjeldende regelverkene eller umenneskelig eller dumme argumenter, misbruker de til slutt «rimelig grunn» perspektiv for å komme til en forhåndsdomt konklusjon. De viser til at *«det regnes også som medvirkning når den direkte skadelidte eller erstatningssøkeren har latt være i rimelig utstrekning å fjerne eller minske risikoen for skade eller etter evne å begrense skaden, jf skadeerstatningsloven § 5-1 nr 2»* SRF argumenterer alt til å være urimelig. Deltagelse i kriminelle miljø kan være begrunnende, men vold som følge å ha vist lange finger eller som følge av å ikke ha blitt skikkelig redd med noen enkelte kan ikke være begrunnede til å være urimelig. SRF sier og gjør alt de vil som en fri ape, uansett om det de sier er logisk, menneskelig eller iht lovene.

For at absolutt ingen skyldige skal få erstatning, må regelverkene være perfekt/ideal. Dagens regelverker er kanskje perfekt. Men, hvis praktisering av regelverkene ikke er like

perfekt/ideal, **resulterer den kombinerte effekten til store negative konsekvenser til de fleste av uskyldige skadelidte.** Kombinasjon av prinsippene « redusere statens erstatningsansvar » « ikke skyld som et vilkår » « kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt til tross for et lavere beviskrav » « skjønnsmessig vurdering av rimelig grunn » « overprøving av skyldspørsmålet » kan være teoretisk perfekt, men « overprøving av politiets og domstols avgjørelser » « tematisering av skyldspørsmålet gjentatte ganger » « sekretær avviser de fleste av sakene » « sakene gjenåpnes vanligvis ikke » « manglende medisinske kompetanse hos SRF » « manglende ressurs i SRF » « manglende kompetanse for overprøving av skyldspørsmålet » « gruppering om hvem skal få voldsoffererstatning » « komplisert rettssystemet » « skjønnsutøveres personlige meninger » er praktiske hindringer for at en perfekt teori kan iverksettes like perfekt uten å gå over til de fleste av uskyldige skadelidte. Loven kan være perfekt, men SRF har lagt hovedfokuset for feil sted og på feil prinsipp i feil rekkefølge. **For eks, SRF har glemt at «erstatte de fleste uskyldige skadelidte» går forrang «redusere statens erstatningsansvar», «et lavere beviskrav» går forrang vurdering av «kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt» osv. Forresten har SRF aldri lagt fokuset på at de fleste uskyldige skadelidte skal erstattes. Mye tyder på at SRF har tydelig gruppert folk når det gjelder hvem erstatningsordningen skal gjelde. I så fall, kan dette bli svært alvorlig for samfunnet.**

3 KfV og SRF er inhabile for å overprøve skyldspørsmålet

Jeg viser til høringssvarene sendt av KfV og SRF ifm høringene NOU 2016:24 «Ny straffeprosesslov» og NOU 2016:9 «Rettferdig og forutsigbar voldsskadeerstatning» for at uttalelser fra KfV og SRF er tonegivende, og at de støtter hverandres påstander/uttalelser. Høringsbrevene ifm NOU 2016:24 er mest detaljerte og inneholder alle de sentrale argumentene om praktisering av dagens voldsoffererstatningslov. Jeg har derfor valgt å begrense mine kommentarer og analyser til høringssvaret av dato 06.06.2017 sendt av SRF ifm Høringen NOU 2016:24 «ny straffeprosesslov». Jeg viser derfor til høringssvaret hvor SRF har gitt ulogiske, ubrytelige og umenneskelige argumentasjoner på straffeprosessutvalgets utredning/påstander, med tydelig hensyn til å bevise seg selv som uvitende om hva utvalget har konkludert og om hvordan dagens praksis systematisert bryter skadelidtes (inkludert de som er frifunnet fra en feil straffedom) menneskerettigheter.

3.1 Tematisering av skyldspørsmålet på nytt i en frifinnende straffedom

Jeg har sammenlignet og analysert noen av de relevante påstandene i SRFs høringssvar (datert 06.06.2017) og utredningsutvalgets konklusjoner i høringen NOU 2016:24.

Utvalgets har blant annet argumentert som underfølgende om tematisering av skyldspørsmålet på nytt i en frifinnende straffedom.

«En ikke skal tematisere spørsmålet om kravstiller var skyldig i den frifinnende straffedommen.....»

*«En objektiv medvirkningsregel vil kunne føre til at «reelt skyldige» i mindre grad vil få erstatning. Men en slik virkning inntreffer ikke fordi disse reelt sett er skyldige, men fordi færre personer vil få erstatning i det hele tatt. Også de som er reelt uskyldige, vil omfattes; en medvirkningsbestemmelse uten skyldvilkår treffer altså langt flere enn dem man søker å ramme, også dem man ønsker inn under ordningen. En avkortingsregel som ikke tar hensyn til skyld hos medvirkeren, er **derfor** for det første en urettferdig regel fordi den kan ramme uskyldige.»*

«For det andre er en slik regel uhensiktsmessig for lovformålet fordi det er usikkert om den reduserer erstatningsutbetalingene til «reelt skyldige» i større grad enn den vil frarøve de uskyldige og reelt berettigede krav på erstatning.»

«For det tredje Hvis man ved utformingen av reglene legger stor vekt på hensynet til å unngå at reelt skyldige mottar erstatning, vil dette lett stå i et spenningsforhold til det overordnede rettspolitiske valget av ansvarsmodell; erstatning uten hensyn til skyld..... Hvis det danner seg et inntrykk av at lovgiver taler med to tunger, kan dette svekke tilliten til rettspleien og erstatningsordningen. **Etter utvalgets syn ville dette være uheldig, og det bør motvirkes.»**

«Hensynene til rettssikkerhet og likebehandling taler mot å la avkortingen følge av en regel med så åpen avveiningsstruktur, når behandlingen er administrativ utenfor domstolene»

«Det kan legges til at man for andre erstatningsordninger som skal ivareta interessene til ofre for samfunnsgagnlig virksomhet, ikke benytter medvirkningsregler som avviker så sterkt fra skadeserstatningsloven § 5-1 som det straffeprosessloven § 446 gjør.»

«Læren om «aksept av risiko» kan komme til anvendelse overfor skadelidte som på forhånd kunne regne med muligheten for skade og kunne holde seg unna denne faren, men som med åpne øyne likevel valgte å utsette seg for fare. **Etter en helhetsvurdering av om skadelidte har akseptert risikoen, og hvor langt aksepten rekker, vil rettsvirkningen av lærens anvendelse være at skadevolders handling, uansett ansvarsgrunnlag, ikke anses ansvarsbetingende.** Denne absolutte virkningen står i motsetning til hva som nettopp gjelder etter regler om skadelidtes medvirkning, som åpner for erstatningsnedsettelse etter en bred vurdering av skadelidtes skyld og hva som er rimelig»

Svarene fra SRF:

«En antar at det er enighet om at en ikke skal tematisere spørsmålet om kravstiller var skyldig i straffesaken, med andre ord vurdere om resultatet i den frifinnende straffedom var feil. **Det er klart at en slik tematisering og formulering ville stride mot EMK art. 6 nr. 2.** En mulig forståelse av utvalgets uttalelser er om det også er et ønske å unngå tematisering i erstatningssaken av hvorvidt kravstiller objektivt sett har begått handlingen, også i tilfeller hvor dette er ubestridt eller objektivt konstaterbart.....Utvalgets begrunnelse eller behovet for en slik utvidelse er etter Statens sivilrettsforvaltnings vurdering ikke klart»

Analyse av argumentene:

Utvalget har argumentert svært sterk med flere gode påstander om nettopp hvorfor forvaltningene må unngå å tematisere skyldspørsmålet på nytt i en frifinnende straffedom. Utvalget har tydelig landet på at dagens praksis er krenkende og bryter skadelidtes menneskerettighet på mange måter og skal derfor motvirkes. Til tross for at SRF ikke klarte å nekte **at en slik tematisering strider mot EMK art. 6 nr. 2**, uttaler SRF seg uvitende og argumenterer igjen ulogisk «om en frifinnende straffedom egentlig betyr vedkommende er real uskyldig?». Det finnes i realiteten ingen logiske menneskelige argumenter for at SRF som har ansvar for å ivareta voldsofrenes/skadelidtes rettigheter, viser mistillit til retten og politiet og taler mot erstatningsordningens hensikt når det gjelder praktisering av uskyldige skadelidtes vern mot økonomisk tap. **SRF er med dette ikke habil i det hele tatt for å ivareta skadelidtes økonomiske rettigheter.**

3.2 Dagens praksis av avkortingsregelen (ikke å ha skyld som et vilkår) krenker skadelidtes menneskerettigheter

Jeg har sammenlignet og analysert noen av de relevante påstandene i SRFs høringssvar (datert 06.06.2017) og utredningsutvalgets konklusjoner i høringen NOU 2016:24.

Utvalgets har blant annet argumentert som underfølgende om dagens praksis av avkortingsregelen (ikke å ha skyld som et vilkår) krenker skadelidtes menneskerettigheter.

«Straffeforfølgning er av de alvorligste inngrep myndighetene kan iverksette overfor enkeltindividet. At den som uriktig rammes av straffellertiltak i forbindelse med straffeforfølgning, og de ubehageligheter som følger med dette, ikke bør behandles som et tilfeldig og uheldig offer overlatt til seg selv, men derimot holdes skadesløs og kompenseres for sin lidelse.»

«Straffeforfølgning er en risikabel virksomhet som tjener samfunnsinteresser, og som staten har monopol på. Når det i denne virksomheten i det offentlige interesse viser seg at det ikke var grunnlag for forfølgning eller forfølgningen har hatt uønskede konsekvenser, og risikoen dermed har materialisert seg, kan tapet også lettest pulveriseres av staten som en ren driftsomkostning via skatteseddelen. Tap som følge av uønskede virkninger av straffeforfølgningen bør veltes over på staten, som har bedre evne til å bære det enn den enkelte borger.»

«Utvalget mener det vil være å strekke denne rettferdighetstanken (at reelt skyldige kan få erstatning og på den måten få en gevinst av straffbare handlinger som de ikke blir dømt for) for langt om den også skal føre til bortfall av erstatning for den som er frifunnet i en straffesak, fordi kravet til å bli ansett uskyldig etter frifinnelse bør stå særlig sterkt etter straffeprosessens egne regler som ordningen med erstatning etter straffeforfølgning er del av.»

«utformingen og praktiseringen av avkortingsregelen i straffeprosessloven § 446 er langt strengere mot skadelidte enn det som ville være tilfellet etter skadeserstatningsloven § 5-1, se punkt 27.4.»

«Endelig nevnes at en erstatningsordning hvor skadelidte må sannsynliggjøre sin uskyld, blir utfordrende og **problematiske å håndtere forsvarlig** ved en slik administrativ prosess som vårt **nåværende behandlingssystem** bygger på, og som har vist seg å være effektiv.»

«En innretning av erstatningsordningen som avviker fra alminnelig erstatningsrettslig tenkemåte, vil altså som følge av ulik tilgang på ressurser kunne medføre rettsulikhet og ujevn og lite effektiv realisering av de materielle erstatningsreglenes formål. Selv om det er usikkert om og hvilken grad slike virkninger vil inntre, bør slike åpenbart utilsiktede konsekvenser av reglene motvirkes ved å utforme erstatningsordningen med et blikk for de løsninger som er lagt til grunn i erstatningsretten ellers.»

«Et viktig hensyn for alt lovgivningsarbeid er at det velges løsninger som harmonerer godt med verdier og synspunkter som ligger til grunn for likeartede regler i rettssystemet, med mindre det kan utpekes særlige hensyn som tilsier avvikende løsninger. Gjør man ikke det, kan systemet bli usammenhengende, med løsninger som er vanskelige å begrunne. Det kan igjen gi konkrete, uheldige utslag når reglene skal praktiseres.»

«Skyldkravet i skadeserstatningsloven § 5-1 kan da heller ikke innebære et krav om at den skadelidte kunne forutse at medvirkningshandlingen skulle resultere i den aktuelle og konkrete skaden som oppstod. Spørsmålet er snarere om den alminnelige skaderisikoen var synba, og om skadelidte burde handlet på en annen måte som ville forhindret eller begrenset skaden. **På denne bakgrunn er utvalget ikke overbevist av dagens begrunnelse for ikke å ha skyld som et vilkår for erstatningsnedsettelse i straffeprosessloven § 446»**

Svarene fra SRF:

«Dagens regel ivaretar etter vårt syn balansen mellom **behovet for å begrense statens erstatningsansvar til å omfatte de personer man ønsker å kompensere** og hensynet til uskyldspresumsjonen. Innføringen av et vilkår om skyld vil, slik vi ser det, kunne forrykke denne balansen til fordel **for strafforfulgte som det ikke er ønskelig** at fellesskapet bærer omkostningene til. Vi kan heller ikke se hvordan forslaget sikrer større grad av rettsikkerhet og likebehandling, da **bevisvurderingen**

knyttet til skyld vil overlate bevisbyrden til forvaltningen, uten at kravstiller da vil ha en fordel av å forklare seg om dette.»

*«Det er en etablert forvaltnings- og domstolspraksis knyttet til fortolkningen av dagens medvirkningsbestemmelse, herunder hva som anses som «rimelig grunn», som gir god veiledning til vurderingen. Vurdering av skyld anses ikke bedre egnet for administrativ avgjørelse, enn **en vurdering av om kravstiller hadde rimelig grunn.**»*

*«Etter Statens sivilrettsforvaltnings vurdering har gjeldende medvirkningsbestemmelse vist seg å være hensiktsmessig **for å oppnå en treffsikker** og rettferdig erstatningsordning, hvor staten bærer risikoen for tapet det dette er rimelig, mens siktede må bære tapet der dette er rimelig ut fra dennes egen atferd, og der skadevirkningene ligger innenfor det siktede måtte påregne sett hen til atferden.»*

*«Innføringen av et skyldkrav **vil etter vårt syn utfordre** ordningen»*

*«Innføringen av et vilkår om skyld **vil slik vi ser det medføre administrative konsekvenser i form av mer arbeid** ved utformingen av vedtakene.»*

«Straffeprosessloven § 446 forutsetter en viss sammenheng mellom den mistankepådragende atferd og strafforfølgningen» «I de tilfellene med forklaringsnekt»

*«**Vi forstår** også utvalget slik at det **ikke hevdes** at dagens praksis representerer **noen krenkelse**, da det antas at dette i så fall **ville ha kommet tydelig til uttrykk**»*

*« Vi kan ikke se at et vilkår om skyld er nødvendig for å sikre **en rettferdig behandling av denne gruppen.**»*

Analyse av argumentene:

Dagens erstatningsordning for voldsofre avviker svært mye fra grunnprinsippet «de uskyldige skal erstattes» og har grunnlagt på at «reelt skyldige skal aldri få erstatning og en gevinst for en uaktsom handling», som fører til at hovedfokuset ligger på feil sted. **Det har vært mer viktigere å ikke erstatte en skyldig enn å erstatte 1000 uskyldige.** De uskyldige blir derfor alltid mistenkeliggjort og systematisert beskyldt kun med hensyn til å redusere statens erstatningsansvar. Dette igjen går hardt over skadelidte, og voldsutsatte blir igjen påført svært tunge psykiske belastninger i tillegg til at de fleste er allerede traumatiserte etter vold.

Skjønner ikke SRF engang at det er et sterkt ønske fra samfunnet at de som er feilaktig straffeforfulgt/dømt skal erstattes av staten? SRF har tydelig gitt uttrykk for at **de ikke er interesserte på å sikre rettferdig behandling** av de borgere som har blitt feilaktig straffeforfulgt/dømt og har urimelig blitt skadet/krenket av staten. **Uttalelsen høres ikke hjemme her i jorda «umenneskelig».** De sier videre at de vil begrense statens erstatningsansvar ved å utøve et **skjønn basert på feil-grunnprinsippet om hvilken gruppe av folk de vil behandle rettferdig.** SRF har med dette tydelig gitt uttrykk for at de vil ha adgang til å **diskriminere ulike gruppene når man snakker om erstatning fra staten.** Herre Gud, jeg har det vanskelig å tro på at et ansvarlig statsorgan kan uttrykke offentlig på den måten, uten at de får kjeft for oppførselen sin.

SRF mangler både empati, sympati, logikk, menneskelighet, kompetanse og troverdighet. De skjønner ikke hvor belastende det er for de skadelidte å forklare seg om de vonde opplevelsene gang på gang. Enda verre er at **skadelidte må forklare seg gjentatte ganger for å bevise seg**

uskyldig. Det er mest vondt å forklare til de menneskene som har hovedfokus på å beskyldte kravstillere for å begrense bruk av penger fra felleskapet hvor de selv (ansatte) er en del av. Det er verst og svært traumatiserende å klage på avslaget etterat du har lest i vedtaket for første gang at du selv er funnet skyldig. Overlever man traumet etter slike beskyldninger, skal man klare å stå i det og skal forklare det igjen og igjen. Nei, det går ikke an. Vi mennesker ikke er lagt på den måten. Det er begrensninger på hvor mye vi mennesker har kapasitet til å tåle. Jeg møtte selv søke akutt-psykiatrisk hjelp gang på gang og har blitt innlagt svært ofte pga suicidale tanker og forsøkene **på grunn av at jeg ikke klarte å bære de traumatiske og følelsesmessig smertene etter de systematiserte beskyldningene.**

!!! Slutt å beskyldte de uskyldige på systematisert måte, bare for å unngå statens erstatningsansvar. Dette er ikke akseptabel i det hele tatt!!!

SRF uttrykker tydelig at de generaliserer og grupperer folk når det gjelder hvem erstatningsordningen de mener er ment for. Det er svært gode grunner til å tolke dette at SRF og KfV sannsynligvis vil unngå å erstatte de gruppene jeg tilhører til.

SRF har gjentatte ganger argumentert for at utvidelsen av erstatningsordningen fører til at kravstiller vil senere ha en fordel av å ikke forklare seg i en straffesak. **Men SRF vil aldri forstå at det er svært mye (sjelden) for at de som er straffeforfulgt ikke vil forklare seg.** Det er så **kjipt** at de som jobber i SRF tror på at folk flest vil bli straffeforfulgt og dømt fordi det er en liten mulighet for å få erstatning senere. Når det gjelder SRF sin uttalelse om det er en viss sammenheng mellom den mistankepådragende atferd og strafforfølgningen, **har SRF i realiteten forhåndsdømt enhver handling eller adferd inkludert «det å nekte å forklare seg» til å være mistankepådragende/medvirkende** når de opererer med feil-grunnprinsippet om «ikke å ha skyld som et vilkår for å ikke avkorte erstatningen, og å ikke betale erstatning til de uskyldige, samtidig» i stedet for å operere med grunnprinsippet «å ha skyld for å avkorte erstatningen, og å betale erstatning til de skyldige, samtidig». **Med dagens praksis kan SRF beskyldte enhver handling eller adferd til å være urimelig eller klanderverdig, uavhengig av om påstanden de bruker er rimelig, logisk eller menneskelig.** For eksempel, i min sak har SRF til slutt landet på at «man må være forsiktig med aggressive folk» for at voldsoffererstatningen ikke skal bortfalle i sin helhet. SRF sine uttalelser viser tydelig at de vil vanligvis gi medhold i erstatningssaker hovedsakelig basert på kravstillers tilhørighet og sakskategori ved å manipulere vedtakene til å danne et forhåndsdømt resultat.

SRF har prøvd å argumenter så mye de tør for å skape forvirringer om sosioøkonomiske konsekvenser av å utvide voldsoffererstatningsordningen. **De har blant annet argumentert for at utvidelsen fører til at det blir vanskelig for dem å utforme vedtakene i tillegg til at det kan bli mer erstatningsutbetalinger.** Det er så vondt at SRF og KfV ikke har et hode som klarer å se på konsekvenser utenfra egen nesetipp. Voldsoffererstatning har flere viktige og sentrale funksjoner for velfungering (for å skape balanse) av et samfunn. Erstatningsordning fører til mindre vold, bedre etterforskning av straffesaker, et plaster på sår for de rammede, et rettferdig samfunn, trygghet i samfunnet osv. Det blir ikke logisk og menneskelig å prate om å redusere erstatningsutbetalinger ved å filtrere hvilke grupper de vil behandle rettferdig, **og samtidig ikke snakke et ord om å forebygge vold og å rettferdiggjøre voldutsatte.** Skal vi fortsette å bryte voldutsattes menneskeligheter, **fordi SRF har det vanskelig å utforme vedtakene??** Eller, det er kanskje mye bedre at dere ikke skal få oppgaven? Retten bør igjen ta over oppgavene.

Jeg mener at utvalget har tydelig konkludert at dagens praksis representerer krenkelse, og at det er svært gode holdepunkter for at krenkelser har skjedd. SRF har prøvd å press utvalget til å si høyt om utvalget mener at dagens praksis er krenkende. En slik uprofesjonell og misvisende uttalelse fra en statlig etat som har ansvaret for å ivareta voldsofferne/skadelidtes rettigheter, er **et svært dårlig forsøk** til å bevise seg selv som uvitende om de krenkelsene og om utvalgets tydelige konklusjoner. Uttalelsene tyder derfor på at SRF avviker fra erstatningsordningens grunnprinsipp og praktiserer skadelidtes vern mot sin hensikt. **SRF er derfor ikke habil.**

3.3 De sosioøkonomiske konsekvensene av dagens praktisering av erstatningsordningen

Jeg har sammenlignet og analysert noen av de relevante påstandene i SRFs høringsvar (datert 06.06.2017) og utredningsutvalgets konklusjoner i høringen NOU 2016:24.

Utvalget har blant annet argumentert som underfølgende om de sosioøkonomiske konsekvensene av dagens grunnprinsipp bak utforming og behandling av voldsoffererstatningssaker og dagens praktisering av voldsoffererstatningsloven basert på alminnelige erstatningsrettslige kriterier.

«Når staten utbetaler erstatning eller oppreisning, gis det utad og overfor den som er rammet, uttrykk for at det er begått en urett som samfunnet nå vil bøte på. Slike regler kan dermed for det første bidra til gjenopprettelse av den skadelidtes verdighet og anseelse i samfunnet, og stigmaet som forfølgningen førte med seg, kan reduseres.»

*«For det andre kan utbetalingen redusere de økonomiske og påfølgende sosiale omkostninger av forfølgningen. Straffeforfølgning kan innebære en tung økonomisk belastning for den som rammes. **Ofte vil dette også gå utover dem som står den forfulgte nær, og som vedkommende drar omsorg for.** Når forfølgningen slår feil, kan erstatning effektivt bidra til å forhindre de uheldige sosiale virkninger som dette fører med seg, **spesielt i lys av at straffen oftest rammer personer fra svakere og mer utsatte grupper i samfunnet.***

«... man kan tenke seg at omfattende erstatningsordninger vil virke disiplinerende på politi og påtalemyndighet og slik forebygge misligheter over for borgerne Langt viktigere er tjenestemennenes trening og opplæring og forståelsen for sentrale straffe- prosessuelle prinsipper. I den grad det er ønskelig å styrke regler som begrenser myndighetsmis- bruk under straffeforfølgningen, og slik verne borgeren ytterligere mot overgrep»

*«Statsfinansene belastes dessuten i så liten grad ved ordningen at det ikke er grunn til å regne med at den vil virke adferdsregulerende. Dagens utgifter til erstatningsordningen har de siste fem årene med tilgjengelige data (2010–2015) i snitt ligget på ca. 20 millioner kroner, med 2010 som det året med høyest utbetalinger (30,6 millioner kroner). Utgiftene må sies å være relativt små gitt det i boende **skadepotensialet som følger med offentlig straffeforfølgning.***

«I det lange løp er tilliten til rettspleien og statsforvaltningen antakelig bedre tjent med et system som utbetaler erstatning til personer som er «reelt» skyldige, enn et system som regelmessig stiller spørsmål ved om personer som er frifunnet, likevel er skyldige. Kraften i en strafferettslig frifinnelse vil formentlig svekkes dersom det for erstatningsspørsmålet stilles spørsmål ved eller legges til grunn at vedkommende har begått handlingen. Se også om ensrettingsprinsippet i punkt 25.2.»

Svarene fra SRF:

«Det er imidlertid ikke foretatt beregninger for å fastslå de økonomiske virkninger av å iverksette enkeltbestemmelser i erstatningskapittelet.»

«Statens sivilrettsforvaltning bemerker at ovennevnte utvidelser vil øke de årlige utgiftene til ordningen i fremtiden, både hva gjelder erstatningsutbetalingene og de administrative kostnader. De forslag som det er naturlig at Statens sivilrettsforvaltning uttaler seg om, har vi forsøkt å beregne utgiftssiden av, i den grad dette har latt seg gjøre.»

«Det er ikke uproblematisk å sette rettighetsspørsmål av den typen som her behandles opp mot en vurdering av utgiftssiden og hva det offentlige skal bruke penger på.»

«Når det gjelder de grunnleggende økonomiske hensyn i offentlig virksomhet vises også til Perspektivmeldingen 2017, hvor det blant annet fremheves at klare prioriteringer ut fra hva som gir mest velferd for pengene vil være nødvendige elementer i et bærekraftig velferdssamfunn. Det er et viktig spørsmål om en utvidelse av erstatningsordningen i disse tilfellene, betydelig ut over hva som følger av for eksempel uskyldspresumsjonen, er en riktig prioritering.»

«De forslag som Statens sivilrettsforvaltning fremholder i denne høringsuttalelsen, er basert på en prioritering av hvem som etter vår vurdering har det mest beskyttelsesverdige krav på erstatning.»

«Statens sivilrettsforvaltning bemerker at verken dagens rettsstilstand eller de foreslåtte lovendringer anses å være i strid med den rådende tolkning av uskyldspresumsjonen eller andre menneskerettighetsbestemmelser som Norge er forpliktet til å overholde. Det er heller ikke, slik vi forstår det, gjort gjeldende av utvalget.»

Analyse av argumentene:

Utvalget har tydelig gitt uttrykk for at tilliten til rettspleien og statsforvaltningen er aller viktigste for borgere og for videre utvikling av samfunnet. Svekket tillit til rettsikkerheten som følge av at uskyldige voldsutsatte plutselig blir beskyldt når man snakker om statens økonomiske ansvar overfor voldsutsatte, er veldig tungt å bære for vedkommende og er så belastende at dette gir alvorlig psykiske og sosioøkonomiske konsekvenser for vedkommende, det norske systemet og for hele samfunnet. Dette har utvalget svært godt argumentert for, **og min historie beviser alt.**

Utvalgets har tydelig sagt at en unødvendig komplisert erstatningsordning kan medføre rettsulikheter blant borgene med ulike ressurser og rammer mest de syke og de svake og rammer særlig den gruppa som man ønsker å erstatte, nemlig de uskyldige voldsutsatte som blir vanligvis syke og svake etter utsettelse av vold/voldtekt.

Voldsofre er ofte traumatisert og opplever det spesielt belastende å forklare seg for politiet og i retten og å gå gjennom erstatningssaken som gjentatte ganger beskylder dem selv. **Personlig opplever jeg prosessen som å bli utsatt for voldtekt igjen og igjen.** Erstatning fungerer som et uttrykk for at det er begått en urett som samfunnet nå vil bøte på, og slike regler primært bidrar til gjenopprettelse av den skadelidtes verdighet og anseelse i samfunnet.

Staten belastes relativt i svært liten grad av erstatningsutbetalinger til de rammede. **Samfunnet tjener mye bedre sosioøkonomisk** med et system som betaler erstatning og oppreisning til de rammede enn med et system som gjentatte ganger stiller unødvendig og krenkende spørsmål med et økonomisk motiv for å beskyldte voldsutsatte. Dette har utvalget godt argumentert for.

Men SRF alltid fremstår seg som uimottakelig og uvitende om de klare påstandene og konklusjonene utvalget har lagt fram i utredningen. SRF bruker ulogiske og umenneskelige argumenter og retter hovedfokuset misvisende på feil sted. SRF roper høyt at det ikke er interessant og det ikke er problematisk for dem å bryte menneskerettighet til de gruppene de ikke ønsker å erstatte, med hensyn til å spare relativt liten sum for staten i forhold til de enorme

samfunnsøkonomiske bekostningene for samfunnet og for skadelidte. Sosioøkonomisk virkninger av voldsoffererstatningsordningen er enorme. Velfungerende erstatningsordning avlaster vedkommende, avlaster helsevesenet, avlaster trygdeordninger og avlaster de som bor nær vedkommende (familie), avlaster rettssystemet, motvirker vold, forbedrer politiet, beskytter arbeidsressursene hos de rammede, skaper trygghet i samfunnet, skaper tillitt til rettssystemet, osv. Dette har utvalget svært godt argumentert for.

4 De opplevde konsekvensene (Virkeligheter) samstemmer med utredningsutvalgets konklusjoner (teorier)

Voldshendelsen har ført til post-trauma, og henleggelse av straffesaken har forsterket den på en viss grad. Men **etterat KfV og SRF har beskyldt meg med overbevisning** for at jeg selv har utført en grov handling (like grov som straffbart) som førte til at jeg ble skadet, ble post-traumatiske belastningene betydelig/alvorlig/kompleks som følge av den systematiserte beskyldingen på den umenneskelige måten.

Særlig etterat **jeg selv ble beskyldt og fullstendig ansvarliggjort** av KfV og SRF for voldshendelsen hvor jeg selv og alene ble så blindt slått av mange og ble påført alvorlige skader (slått mest på hodet, ansikt, overkroppen, ribbeinsbrudd, store hevelser i kinn, kutt i flere steder i kroppen, flere slagmerker (rød/blå merker) i kroppen og alvorlig post-traume), **bare med hensyn til å unngå erstatningsansvar**, ble jeg så mye traumatisert av de beskyldningene fra staten at jeg ble fullstendig knust følelsesmessig og at jeg gav meg helt opp. Det er bare flaks at jeg overlever å skrive dette brevet i dag. Jeg overlevde, men jeg mistet alt håp fra livet. Jeg overlevde på grunn av min vilje å leve for familien, min inneliggende pågangskraft (sterk vilje og karriereorientert) og på grunn av min vilje til å kjempe for rettighetene mine.

Jeg skjønnte ikke i de første årene hva som egentlig feiler, men jeg skjønnte tydelig at mine menneskerettigheter har blitt systematisert krenket. Jeg kontaktet FN og fortalte dem at det er systematisert brudd av menneskerettigheter i Norge, at mine menneskerettigheter har blitt systematisert krenket og at livet mitt er i fare. På bakgrunn av min epost til FN, argumenterte psykiateren i NLSH for at jeg slet av systematisert vrangforestilling av bisarr karakter. Jeg ble derfor diagnostisert med Schizofreni og ble dopet ned med tung antipsykotika og feilbehandlet med psykoterapi rettet mot å bevisstgjøre meg at plagene mine er psykoserelaterte. Jeg er nå godt kjent med de regelverkene som førte til at mine menneskerettigheter ble systematisert brudd, nemlig overnevnte feil-grunnprinsippet, ikke skyld som et vilkår, skyldspørsmålet i en straffesak blir tematisert på nytt i et etterfølgende erstatningskrav og avgjørelsen blir tatt av statsorganene (andre enn politi og domstol) som mest sannsynligvis er inkompetente og inhabile.

Da jeg fortalte om det opplevde systematiserte bruddet av mine menneskerettigheter som et voldsoffer/skadelidt, ble disse reale opplevelsene feiltolket som hovedsymptomet (delusjon/vrangforestilling) for en Schizofreni diagnose. Jeg ble deretter feilbehandlet for den alvorligste psykiske lidelsen og ble døgn-rundt dopet ned av tung antipsykotika i flere år. Som følge av de konsekvensene jeg har blitt påført av systematisert brudd av voldsofres menneskerettigheter, sliter jeg i dag med «F 62.0 vedvarende personlighetsforandring etter katastrofale livshendelser» og er 100% arbeidsufør. Kompensasjonsgrad med 100% uføretrygd er under 47%. De opplevde smertene, de økonomiske tapene, helsemessige skadene og sosiale konsekvensene er

enorme, men SRF og KfV har avkortet erstatning i sin helhet og har begrunnet avslaget endelig med påstanden «Man må være forsikring med aggressive folk».

Traume symptomer er mest utfordrende symptomer i psykiatrien særlig på grunn av at traumesymptomer forveksles ofte med mange andre diagnoser fordi symptomene er mange og varierte. Pasienter med alvorlig PTSD eller kompleks PTSD/dissosiativ lidelser får symptomer som overlapper med nesten alle psykiske lidelser. Etterat jeg ble behandlet for Schizofreni, var jeg på det verste i livet mitt. Som følge de opplevde traumene (inkludert post-traume etter Schizofreni diagnose), var jeg da nesten sikker (traumatisk delusjon/paranoiditet) på at det er diskriminering overalt i Norge og at staten aktiv og systematisert motarbeider for å bli kvitt med de ansvarene staten har overfor meg, de syke, svake og skadelidte.

Etterat jeg ble behandlet for Schizofreni, særlig av de psykoterapiene jeg har fått med hensyn til å bevisstgjøre meg at plagene mine er psykoselidelser, ble jeg enda mer redd på systemet og menneskene rundt meg, som førte til at de traumatiske lidelsene forverret seg enda mer. Feilmedisinering med antipsykotika har ført til at jeg ble dopet ned døgnet, kroppen ble apatisk, dissosiativ lidelser utviklet/forverret seg og hodet ble dum, slik at det nesten ble umulig å kjempe for rettighetene mine. Det å ikke ha kapasitet for å kjempe for mine rettigheter, er i seg selv en enorm belastning. Post-traume etter blind vold av flere gutter og den henlagte straffesaken, post-traume etter at jeg ble beskyldt (dømt) med overbevisning for å ha medvirket til det som har skjedd og til de alvorlige skadene jeg har blitt påført, post-traume etter andre forhold for eks ødelagt karriere, ødelagt økonomi, konsekvenser for familien, manglende helsehjelp og feil-behandling (pasientskader), opplevd brudd på menneskerettighet, sosiale og regelmessige (legitimerte) konsekvenser som følge av å være en arbeidsinnvandrersom har blitt syk, har ført til sammensatte og komplekse traumatiske lidelser som stadig går i en ond sirkel. **Disse sammensatte og komplekse traumatiske lidelser har endret meg og personligheten min for alltid. Jeg sliter i dag med «F 62.0 Vedvarende personlighetsforandring etter katastrofale livshendelser» og dissosiativ symptomer.**

Hovedårsaken til at jeg ble feildiagnostisert og feilbehandlet for Schizofreni er at psykiateren og hennes team argumenterte for at jeg slet med så kalt «systematisert vrangforestilling», noe hun mente var en bisarr vrangforestilling. Til orientering, sakkyndigen i pasientskadesaken har tydelig sagt at det jeg opplevde ikke var en bisarr vrangforestilling (delusjon), men den kanskje kan kalles en ikke-bisarr delusjon av forfølgelse karakter. **Det jeg opplevde i virkeligheten, det jeg fryktet for, nemlig systematisert brudd av menneskerettighet og konsekvenser, ble egentlig hovedårsaken for at jeg ble systematisert stemplet som psykotisk.** Men tusen hjertelig takk for utvalget som har nå konkludert at det jeg opplevde og de konsekvensene jeg fryktet for er direkte konsekvenser av dagens praktisering av overprøving av skyldspørsmålet og dagens erstatningsavkortningsregel som bryter skadelidtes menneskerettighet. Jeg vil også takke departementsforslaget for at staten har nå tatt et skritt fram for å slutte å beskyldte de uskyldige på umenneskelig måte, ved å frata makt fra de inhabile forvaltningene. **Det er nå bevist at jeg ikke var i delusjon, men jeg faktisk slet av «alvorlig post-traume».** I dag sliter jeg med **«F62.0 Vedvarende personlighetsforandring etter katastrofale livshendelser».** Jeg viser til ICD-10 for at hendelsen må være så ekstrem at det ikke er nødvendig å vurdere personlige sårbarhet for å forklare den dyptgående virkningen på personligheten, for at en kunne diagnostiseres med F62.0.

Som sagt har «dagens systematiserte brudd av skadelidtes menneskerettigheter» blitt episenter/hovedårsaken til de alvorligste konsekvensene jeg har opplevd som et voldsoffer, og det norske samfunnet har blitt påført enorme samfunnsøkonomiske og sosiale konsekvensene

som følge av at min og voldsutsattes/skadelidtes menneskerettigheter har systematisert blitt brutt. Disse enorme negative konsekvensene var helt unødvendig og kunne uten tvil ha unngått hvis grunnprinsippet for erstatningsordningen ikke hadde vært skjevt og hvis SRF og KfV hadde vært habile og kompetente til å ta ansvar. **Tematisering av skyldspørsmålet og eventuell avkortning av voldsoffererstatning må derfor gjøres av et absolutt nøytralt statsorgan (samme som en domstol) som hovedsakelig skal ta hensyn til skadelidtes rettigheter basert på erstatningsordningens grunnprinsipp.**

De overnevnte konsekvensene utredningsutvalget har argumentert (kapittel 3.1, 3.2 og 3.3) angående konsekvenser av dagens praktisering av overprøving av skyldspørsmålet og dagens erstatningsavkortningsregel, stemmer nøyaktig med konsekvensene jeg selv har opplevd og mange andre i lignende situasjoner kunne ha opplevd. Mine erfaringer/opplevelser er et bevis for at dagens praktisering av erstatningsordningen systematisert bryter voldsutsattes menneskerettighet. Dette skal motvirkes.

5 Analyseresultat

Grunnprinsippet i behandling av voldsoffererstatningssaker må egentlig være «å kompensere de fleste uskyldige skadelidte, og å ha skyld for å avkorte erstatning», men feil-grunnprinsippet dagens SRF og KfV opererer i er «å betale minst mulig erstatning og å ikke ha skyld for å ikke avkorte erstatning».

Feil-grunnprinsippet utfordrer å mistenkeliggjøre kravstillere hele tiden i prosessen. SRF og KfV kan derfor argumentere alle handlinger til å være en medvirkningshandling, og derfor beskylder de uskyldige skadelidte på umenneskelige måter. Tematisering av skyldspørsmålet igjen og igjen er svært traumatiserende til de uskyldige som erstatningsordningen er egentlig ment for.

Fusjon av prinsippene « redusere statens erstatningsansvar » « gruppering om hvem skal få voldsoffererstatning » « ikke skyld som et vilkår » « kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt til tross for et lavere beviskrav » « skjønnsmessig vurdering av rimelig grunn » « overprøving av skyldspørsmålet » « overprøving av politiets og domstols avgjørelser » « tematisering av skyldspørsmålet gjentatte ganger » « sekretær avviser de fleste av sakene » « sakene gjenåpnes vanligvis ikke » « manglende medisinske kompetanse hos SRF » « manglende ressurs i SRF » « manglende kompetanse for overprøving av skyldspørsmålet » « komplisert rettssystemet » osv., har resultert til alvorlig brudd av skadelidtes/kravstilleres menneskerettighet og har dermed resultert til enorme sosialøkonomiske konsekvenser til samfunnet og enorme negative konsekvenser til voldsutsatte.

Når det gjelder behovet for å ikke tematisere spørsmålet om kravstiller var skyldig i den frifinnende straffedommen, har utvalget gjennom hele utredningen forklart med mange tydelige påstander for at dagens praksis gir adgang til å beskyldte de uskyldige for å unngå statens erstatningsansvar, og at slike praktiseringer bør motvirkes. Det er så ulogisk og umenneskelig at SRF uttaler seg som uvitende og fremstår som uimottakelig om årsakene til å ikke tematisere skyldspørsmålet på nytt i de gjeldende sakene. **Det er svært gode holdepunkter for at SRF bør klandres for å ikke vise tillit til politiet og retten.** SRF gjennom sine misvisende uttalelser argumenterer for å få sitte med uvilkårlig makt overfor politiet og retten for å beskyldte de uskyldige uavhengig av de sosioøkonomiske konsekvensene. SRF er derfor ikke habil for å ivareta skadelidtes rettigheter i det hele tatt.

SRF har også gitt flere ulogiske, ikke-argument-bar og irrelevante eksempler, og de motargumenter med hensyn til å vildelede til å bevise at grunnprinsippet for erstatningsordningen må være noe annet. For eksempel uttaler SRF seg som underfølgende.

«Er det klar sannsynlighetsovervekt for at kravstiller selv har utført handlingen, eksempelvis hvor kravstiller er frifunnet for det straffbare forhold, samtidig som han er dømt til å betale erstatning til fornærmede, får siktede etter gjeldende praksis regelmessig reduksjon/avslag på et etterfølgende erstatningskrav for strafforfølgningen. Utvalgets uttalelser kan forstås slik at kravstiller også i slike tilfeller automatisk skal få innvilget erstatning for strafforfølgning. Etter utvalgets forslag om ensretting og statlig garantiordning for fornærmedes krav vil staten i dette tilfelle også være ansvarlig for erstatningen til fornærmede.

.....
Dersom ovennevnte momenter ikke skal kunne vektlegges i erstatningssaken, tilsier dette at de som har hatt en atferd som ligger tett opp til det straffbare, for eksempel faktisk har innført narkotika til landet/med klar sannsynlighetsovervekt har utført en voldshandling, vil ha et sterkere erstatningsrettslig vern enn de som har en medvirkende atferd som ligger fjernere det straffbare forhold.»

I eksemplet skriver SRF «det er klar sannsynlighetsovervekt for at kravstiller selv har utført handlingen» til tross for at kravstiller er frifunnet for det straffbare forhold. Hvem ellers kan forklare SRF og KfV at det ikke er klar sannsynlighetsovervekt i det tilfellet for at vedkommende har blitt straffeforfulgt på en rimelig/lovlig måte? SRF skriver videre at «de som har hatt en atferd som ligger tett opp til det straffbare, for eksempel faktisk har innført narkotika til landet/med klar sannsynlighetsovervekt» kan ikke erstattes for frifunnet straffedom. Her uttrykker SRF tydelig sin mistillit til politiets og rettssystemets effektivitet og troverdighet, og SRF og dens ansatte har engang ikke hodet som noen gang skjønner at den som faktisk har innført narkotika med klar sannsynlighetsovervekt blir ikke frifunnet av retten. SRF og KfV mener med dette at de kan utøve bedre skjønn enn politiet og retten. SRF sine uttalelser viser tydelig på at SRF ikke engang har peiling på hva er forskjellen mellom «mistenkelig» og «(klar) sannsynlighetsovervekt». Jeg mener at tenkemåten av SRF og KfV er sjokkerende, skamfullt, latterlig og håpløst. Jeg føler meg flaut om hvordan de som utøver skjønn i forvaltningene i Norge tenker. Jeg håper på at slike feilholdninger og feilpraksis i forvaltningene blir endret eller rettet opp.

I de feil-grunnprinsippene og praksisene SRF og KfV opererer i dag, er de alltid og helt fra starten mistenksom på de som stiller krav om erstatning. SRF er på den måten i høy paranoiditet. I psykiatrien kalles SRF sin nåværende status som å være i «stadig paranoid beredskap» som kan forveksles med «paranoid vrangforestilling». Jeg selv har opplevd en lignende modus som følge av traumene. Etter riktig psykoterapi har jeg endelig skjont hvordan disse symptomene påvirker meg daglig. En slik paranoid beredskap opplever noen enten i traumatisert status eller i psykotisk status. Ingenting tyder på at SRF og KfV har vært utsatt for traumer når det gjelder forvaltning av erstatningsordningen. Dagens psykologiske status SRF og KfV er i, peker derfor i retning til psykotisk status. I psykiatrien kan dette kalles «F22 Paranoid vrangforestilling». Men man kan ikke sende SRF til psykiateren, men de kan godt behandles ved å justere eksisterende grunnprinsippene riktig, så lenge de er motivert. Ellers de fleste pasienter med psykoselidelser, behandles ved bruk av tvang. Her kan tvang være å ta bort saksbehandlingsansvaret i voldsoffererstatningssaker. Når SRF opererer hovedsakelig i

«Paranoid beredskap» som de gjør i dag, rammer dette stort sett de uskyldige voldsutsatte.

SRF og KfV er på bakgrunn av de overnevnte forholdene inkompetente og inhabile for å overprøve skyldspørsmålet verken i en straffesak eller i en voldsoffererstatningssak. SRF og KfV opererer mot sin hensikt når det gjelder erstatningsordningen. Konsekvensene er fatale og gir svært mye negativ sosioøkonomiske konsekvenser både for de rammede og for hele samfunnet. SRF og KfV bør derfor fratas makt til å beskyldre uskyldige på bakgrunn av de overnevnte forholdene.

Det er så åpenbart at mange av de syke, voldsutsatte og de svake i det norske samfunnet sliter med stadig overprøving av inhabil forvaltningspraksis i de fleste av privatsaksområdene. Det er verst i voldsoffererstatningssaker, nettopp fordi gjeldende forvaltningspraksis hos SRF og KfV umenneskelig beskylder de voldsutsatte for å ha påført skadene seg-selv. Men hos andre forvaltningene er forholdene noe annerledes, særlig fordi kravstillere ikke kan direkte beskyldes selv om de kan bli mistenkeliggjort. For eks, uregelmessig overprøving av legeerklæringer i NAV (NAV arbeid og ytelser), overdriving av «saklig grunn» perspektiv i diskrimineringsnemda, overdriving av «innvandringsregulerende hensyn» i UDI/UNE, bruk av ikke nøytrale sakkyndige i NPE/Helseklage osv. Brukere til slutt gir opp, enten velger de å avslutte livet eller velger de å trekke seg tilbake fra sakene. Det å domstolprøve sakene etter dagens regelverker er økonomisk umulig for de fleste syke og svake. Det blir helt feil å tro på at staten/samfunnet tjener (umiddelbar gevinst) på at kravstillere/skadelidte trekker seg fra sakene sine på grunn av de krevende og håpløse forvaltningsprosessene, fordi staten taper sosioøkonomisk veldig mye i det lange løpet hvis de rammede direkte eller indirekte føler seg tvunget til å trekke seg fra saken sine.

5.1 SRF er ikke bare inkompetente og inhabil, men de misbruker også sekretariatsfunksjon for nemda

SRF og KfV har feiltolket en hyggelig og snill gest/adferd til å være uforsiktig adferd/handling og har dermed ansvarliggjort meg fullstendig for medvirkning til jeg har blitt utsatt for vold. Verken skadevolderne eller vitnene har noen gang nevnt om den handlingen SRF og KfV har referert til. For SRF trenger ikke sine argumentasjoner til å være logisk, faktabasert og i henhold til regelverkene. SRF er uimottakelig når det gjelder bevisene, nye opplysninger og feilene i vedtakene, og SRF stadig feiltolker og villeder opplysninger til et forhåndsdomt resultat.

I svaret på min klage på politiets håndtering av saken/straffesaken har politidistriktet skrevet i svaret at straffesaken mot skadevolderne er henlagt på grunn av bevisets stilling etterat statsadvokaten har gjort en vurdering hvorvidt saken er godt nok belyst. Politiet skriver videre at en ikke kan lage et entydig bilde av det som skjedde på bakgrunn av summen av den informasjon som er i saken, og at straffesaken skal derfor være **hevet over enhver tvil** om hvem som var skyld i saken. Politiet skriver videre «Det er forståelig at du opplever dette som frustrerende, men **det er samtidig viktig å forstå at det er slik rettssystemet vårt er bygget opp.**» Politiet peker på at det er svært strengt beviskrav i straffesaker. Til tross for at kompisene og slektene til skadevolderne ensidig støtter skadevolderne, mener politiet/statsadvokaten at de ikke kan lage et entydig bilde av det som skjedde. **Politiets uttalelser betyr at politiet retten mangler tunge bevis/vitneforklaringer for at straff mot skadevolderne kan bli rettskraftig. Prinsippet «et lavere beviskrav» i erstatningssaker enn i straffesaker er innført nettopp pga at det er svært strengt beviskrav i straffesaker. Men i stedet for å**

vurdere saker med hensyn til lavere beviskravet i erstatningssaker, motvirker de «lavere beviskravet» med begrepet «kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt» til å gjøre beviskravet enda strengere i praksisen.

Det er nettopp dagens praksis av avkortningsreglene og feil-grunnprinsippet som er årsaken til at **SRF oppfører seg som en fritt ape, leker med ofrenes følelser og liv og systematisert bryter voldsfrenes/skadelidtes menneskeliggrettigheter.** Basert på politidokumentene i saken er det urimelig og umenneskelig å legge ensidig og avgjørende vekt på ikke-sammenfallende politiforklaringene av skadevolderne og sine slekt og kompiser, for å beskyld og å gjøre meg-selv ansvarlig for de skadene/tapene jeg har blitt påført av en blind ensidig vold utført av flere gutter samtidig og helt uprovosert, med hovedhensyn til å unngå statens erstatningsansvar overfor meg som et voldsoffer.

SRF kan bare avgjøre saker som ikke krever medisinsk sakkyndighet eller byr på vesentlig tvil. Retten kunne ikke lage et entydig bilde av det som skjedde, som førte til at straffesaken ble henlagt over enhver tvil om hvem som var skyld i saken. Jeg har blitt påført alvorlige, betydelige og vedvarende medisinske konsekvensene og har blitt 100% arbeidsufør som følge av skadene. Saken kan derfor ikke omfattes av delegasjonshjemmelen. **Men SRF misbruker sin makt som sekretær for nemda og sender ikke saken videre til nemda og fremstår seg som fullstendig uimottakelig. SRF sin statistikk viser at de fleste av sakene er avvist av sekretæren alene.** Jeg mener derfor at alle de erstatningssakene som er avvist (gitt avslag) av sekretær for nemda (SRF) må gjenåpnes/behandles på nytt.

5.2 Interessekonflikt mellom staten og individuell borger (Forholdet mellom henleggelse av straffesaker og relaterte voldsoffererstatningssaker i Norge)

*Det å bruke straff mot en borger er det mest inngripende tiltak staten kan foreta seg. Derfor skal straff aldri brukes med letthet. Det er flere prinsipper i både Grunnloven og Den Europeiske Menneskerettskonvensjon som sikrer at **ingen uskyldige skal bli dømt.** Grunnloven § 96, som sier at «ingen kan dømmes uten etter lov eller straffes uten etter dom» gir uttrykk for to sentrale rettssikkerhetsgarantier, nemlig at ingen kan straffes uten at dette går klart frem av loven, og **ei heller kan man straffes uten at en domstol bestemmer det.***

Skattepengene er hentet fra skattebetalere/borgere for å etablere demokrati, en rettferdig velferdsetat med velferdsordninger, erstatningsordninger, like muligheter til alle for utdanning, helsetjenester, arbeid, et betydningsfullt liv osv. Borgeres/kravstilleres/skattebetaleres interesser og behov er kjernen/sentral også i fungering av **kapitalistisk demokratiet** som Norge. Et hovedprinsipp/grunnprinsipp om hva som er mest rettferdig for kravstiller/skattebetaler/borger ved å samtidig ta hensyn til sosioøkonomiske/felleskapets interesser er uten tvil kjernen for velfungering det norske samfunnet. **Grunnprinsippet i fungering av demokrati er jo «ingen uskyldige skal dømmes».** Det menneskelige grunnprinsippet må uansett være helt intakt, også i kapitalisme. I Norge er grunnprinsippet godt ivaretatt når det gjelder de potensielle kriminelle (de anmeldte) i straffesaker, men de skadelidtes rettigheter har ikke blitt ivaretatt på samme måten.

For velfungering av et samfunn eller en stat er alminnelige tryggheten den sentrale faktoren. For staten er en straffesak (straff) derfor noe viktigere enn en sivilsak (erstatning til de skadelidte). Men, med hensyn til det menneskelige grunnprinsippet, har Norge innført et strengt beviskrav i straffesaker, og på den måten er siktedes (skadevolders) menneskerettighet svært

godt ivaretatt i Norge. **Som direkte følge av dette er de fleste av anmeldte voldssakene i Norge er henlagt på bevisets stilling.** Men når det gjelder de skadelidte som allerede er påført skader eller over-dømt for en ikke-bevist eller en bevist handling, er beviskravet ikke like strengt for å vurdere om det var noe grunnlag for dommen eller om det var en rimelig dom. For hver enkelte borger er straffesaken viktig, **men medfølgende sivilsak/erstatningssak er mest viktigste med hensyn til individuell interesse.** Staten har ivaretatt felleskapets/samfunnets hovedinteresse svært godt, men kravstillers/skattebetalers/borgers interesser som en individuell borger blir ikke ivaretatt i henhold til menneskelighets grunnprinsippet. For eksempel, når det gjelder en sivilsak angående voldsoffererstatning, **er ikke beviskravet like strengt for å beskyldte/bedømme skadelidte for å ha medvirket til skadene.** Selv om kravet til bevis i voldsoffererstatningssaker ikke er like strengt som for domfellelse i en straffesak iht eksisterende regelverkene, praktiserer i realiteten SRF eller staten det motsatte når det gjelder beviskravet, slik at skadelidte har systematisert lidt mye mer enn de som skader.

Årsaken til «straffesaker vanligvis blir henlagt på bevisets stilling» kan ofte være sammensatte og varierte. Svært mange straffesaker blir også henlagt årlig på grunn av manglende samfunnsressurser og med hensyn til hvordan rettssystemet er bygd opp. «Politiets kapasitetsproblem» er en av de vanligste årsakene for henleggelse til tross for at gjerningsmennene er kjent. **I 2018 er drøyt 337 voldssaker henlagt bare i Oslo på grunn av kapasitetsproblemer til tross for at gjerningsperson var kjent i alle disse sakene.** Det er hårreisende å lese samtidig i nyhetene at det foregår diskusjoner om å ansette norsk politi i Sverige.

«I 2016 tydeliggjorde riksadvokaten retningslinjene for henleggelse på grunn av manglende kapasitet [i et rundskriv](#). Det ble slått fast at «henleggelse på grunn av manglende kapasitet er begrenset til etterforskning av sak med ukjent gjerningsperson». Å henlegge saker med kjent gjerningsperson tillates imidlertid som et unntak dersom en rekke kriterier er oppfylt. **Riksadvokaten konkluderte: «Adgangen til henleggelse i disse tilfellene er meget snever, også for de mindre alvorlige sakene, med mindre det dreier seg om bagatellmessige forhold.»** Daværende justisminister Per-Willy Amundsen (Frp) [gjentok det samme i Stortinget](#) 29. november 2017: **«Saker med kjent gjerningsmann skal i utgangspunktet ikke henlegges, det skal være særdeles gode grunner for det.»»**

I de fleste av henlagte sakene er samfunnsøkonomiske og sosiale hensyn dominerende årsak til henleggelsene, og skadelidte får direkte konsekvenser i medfølgende erstatningssaker som følge av dette. **Særlig i de erstatningssakene der straffesakene er henlagte, overprøver SRF og KfV skyldspørsmålet enda hardere med hovedfokuset på skadelidtes adferd i stedet for å legge hovedfokuset på regelverket «det er lavere beviskravet i erstatningssaker enn i straffesaker». Resultatet har til slutt blitt i dag at «det er strengere beviskravet i erstatningssaker enn i straffesaker».** Særlig i de henlagte sakene må ressursbruken i etterfølgende erstatningssaker være relativt mer hvis skyldspørsmålet skal overprøves på nytt, fordi samfunnet har allerede spart de viktigste samfunnsressursene i de fleste av henlagte saker og begge partene har fått et resultat i straffesaker som er avsluttet uten tvil. Statens interesse å spare de kritiske samfunnsressursene fører derfor store negative konsekvenser til de individuelle kravstillers/skattebetalers/borger, i henhold til dagens praksis av voldsoffererstatningsloven hos SRF og KfV. Som følge av dette får både staten/politiet mer tillitt å henlegge voldssaker stadig mer, og skadevoldere får mer tillitt til å utøve vold. Derfor taper samfunnet på lang sikt hvis staten overlater vurdering av skadelidtes erstatningsrettigheter til en forvaltning som ikke har riktig kompetanse og habilitet til å overprøve skyldspørsmålet og som er operert med et annet/skjevt grunnprinsipp enn domstolens grunnprinsipp.

På bakgrunn av hvordan det norske rettssystemet er bygd opp, er en sivilsak/erstatningssak på lang sikt mye viktigere enn selve straffesaken for skadelidte. De skadelidte lider mye mer enn de som skader i dagens rettssystem og forvaltningspraksis. På bakgrunn dagens rettssystem, forvaltningspraksis, relaterte statistikk foreligger det svært gode grunner til å anta at mørketallet av voldssaker som aldri har blitt anmeldt eller henlagte voldsstraffesaker som ikke har blitt klaget eller voldsoffererstatningssaker som ikke har blitt meldt eller klaget kan være altfor stor. **Alt (regelverkene, praksisene, konsekvensene) har gått over til de skadelidte når skadevoldere samtidig har meget høy rettsikkerhet og samfunnet stadig mer sparer samfunnsressursene på kort sikt ved å henlegge saker.** De tydelige resultatene de gjeldende forvaltningspraksisene har medført i dag er «systematisert brudd av kravstilleres/skadelidtes menneskelig rettigheter», «enorme samfunnsøkonomiske kostnader på lang sikt», «mistillit til rettssystemet», «økning i antall voldssaker og henlagte voldsstraffesaker», «økende tillitt hos skadevoldere og kriminelle», «økende tillitt til rasistiske og diskriminerende handlinger», «økende trygdekostnader», «økende psykiske sykdommer», **«økende selvmord» osv.** Først (så lenge livet er normal) lever vi i illusjon om hvor trygt vi har det, så (etterat livet blir avhengig av systemet) får vi delusjon om staten vil bli kvitt oss og sine ansvar overfor oss syke og skadelidte.

6 Forholdet mellom politiets avgjørelser og erstatningsordningen, og etterfølgende konsekvenser til skadelidte

6.1 En ganske ny sak som sier mye om politiets forhold til statens erstatningsansvar

Beslagla 150 kilo hummer – politiet solgte videre i stedet for å slippe ut

Politiet beslagla over 150 kilo hummer og sikta en yrkesfisker for ulovlig fiske. I stedet for å slippe den sårbare arten tilbake i sjøen, ble partiet solgt til en forhandler.

En yrkesfisker i Grimstad er sikta for ulovlig hummerfiske i stor skala. Til tross for at hummeren er under sterkt press, ble et stort beslag ikke sluppet tilbake i sjøen. ARKIVBILDE

FOTO: JØRGEN REE WIIG / FISKERIDIREKTORATETS SJØTJENESTE

Kari Jeppestøl Arntzen
Journalist

Erik Wiig Andersen
Journalist

Publisert 15. okt. kl. 16:05
Oppdatert 15. okt. kl. 21:43

– Dette ble solgt. Vi måtte ta høyde for et mulig erstatningskrav fra fiskeren hvis vi slapp dem ut igjen, sier miljøkoordinator ved Agder politidistrikt, Torvild Selås.

Til tross for at fiskeren var [pågrepet og sikta](#) for ulovlig fiske, ble et beslag på 150 kilo hummer likevel solgt.

6.2 Straffesaker som er avsluttet med en dom

I voldsoffererstatningsaker der straffesakene er avsluttet med et konkret resultat, **må** erstatningssakene vanligvis behandles iht straffesakenes resultat **ved å samtidig ta hensyn til** at bevisskravet er lavere i erstatningssaker enn i straffesaker. Hvis erstatningssaker vurderes av SRF og KfV basert på «ikke å ha skyld som et vilkår» og med hovedfokuset på « redusere statens erstatningsansvar, **uansett**» i stedet for å legge hovedfokuset på «erstatte mest mulig av uskyldige voldsutsatte/skadelidte», **utfordrer dette for at enhver handling/adferd skal systematisert argumenteres som medvirkning til skadene**, i motsetning til rettens avgjørelser i straffesakene og i motsetning til det domstolene skulle ha konkludert i de relaterte erstatningssakene.

6.2.1 Gjerningsperson (er) er dømt

Når gjerningsperson (er) er dømt, er det alltid en klar sannsynlighetsovervekt for at skadelidt har blitt utsatt for straffbar handling, og **enda klarere i erstatningssaker med hensyn til lavere beviskrav** i erstatningssaker. Erstatning kan aldri avslås.

På akkurat samme måten, er det alltid en klar sannsynlighetsovervekt for at staten har skadet vedkommende urimelig i en frifunnet straffedom/straffeforfølgelse, og enda klarere i relaterte erstatningssaker med hensyn til lavere beviskrav i erstatningssaker. Erstatningen kan aldri avslås.

Det kan likevel være noe grunnlag **unntaksvis** for å vurdere medvirkning til skaden i disse sakene, men medvirkningen kan aldri være begrunnede for at erstatningen kan avkortes i sin helhet. Pga at slike saker med et behov for å vurdere medvirkning dukker opp bare unntaksvis, bør slike saker bare behandles av en domstol.

6.2.2 Intet straffbart forhold anses bevist

«Begrunnelsen «intet straffbart forhold anses bevist» benyttes mer unntaksvis, og kun når resultatet av etterforskningen tydelig viser at den anmeldte ikke har begått en straffbar handling – dvs. når det er bevist at det ikke har skjedd noe straffbart.»

Det foreligger en klar dom i disse saker. Det er rettslig bevist/klar at volden brukt mot skadelidte og de påførte skadene er rimelig med hensyn til de tilhørende situasjonene. Voldsoffererstatningssaker fører **nesten aldri** fram, akkurat samme som erstatningen **kan aldri** avkortes i **sin helhet** i de overnevnte tilfellene i 6.2.1. **Men SRF og KfV må aldri glemme at beviskravet må være lavere/lettere i erstatningssaker enn i straffesaker.**

Med hensyn til SRFs praktisering av «det må foreligge kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt», får voldsutsatte kanskje aldri erstatning i disse sakene, til tross for at lavere beviskravet gir grunnlaget for erstatning. Det er derfor rimelig/begrunnede å innføres et krav om alminnelig sannsynlighetsovervekt med hensyn til hovedformålet av «et lavere beviskrav». Straffesakene som er henlagt med denne koden, blir vanligvis avgjort av politiet innenfor **kort tid** (noen uker eller et par måneder). **Det er derfor svært viktig i de relaterte erstatningssakene å vente til at det foreligger et svar på eventuell klage på henleggelsen fra førsteinstansen, for å fatte et erstatningsvedtak.**

6.3 Straffesaker som er henlagt

I Norge henlegges svært mange straffesaker enten på bevisets stilling eller pga kapasitetsproblemet. Skadevoldere har fordeler når straffesaker er henlagt på bevisets stilling, og staten/politiet sparer penger på kort sikt ved å ikke etterforske en straffesak. Det er kun voldsutsatte/skadelidte som får direkte konsekvenser av at straffesakene blir henlagt. Det er svært urettferdig for voldsutsatte at de må bære enorme konsekvensene i erstatningssaker som følge av at straffesakene henlegges (uten etterforskning) stadig mer for samfunnsøkonomiske skyld (til tross for at gjerningsperson er kjent).

I disse straffesakene, er de voldsutsatte allerede dømt grovt av de som ikke har myndighet til å dømme eller straffe noen. Unntaksvis kan det være en tilstrekkelig grunn for at voldsutsatte ble dømt med vold særlig når det er snakk om nødverge eller lignende. Men i de fleste tilfellene er ikke vold akseptabel i det hele tatt. Det er derfor like problemstilling når det gjelder erstatning for de som har blitt frifunnet fra en straffedom og de som allerede har blitt dømt med vold uten en bevist grunn.

6.3.1 Henlagt uten etterforskning pga politiets kapasitetsproblem

Som jeg har diskutert i kapittel 5.2, blir svært mange straffesaker henlagt årlig på grunn av manglende samfunnsressurser og med hensyn til hvordan rettssystemet er bygd opp. Hvorfor skal dette gå over til voldsutsattes erstatningsrett?

Jeg mener at regelverket for erstatning må være lik for alle voldssaker som er avsluttet med straffedom og voldssaker som er henlagt pga politiets kapasitetsproblem til tross for at gjerningsperson(er) er kjent. Ellers må politiet alltid gjøre etterforskninger når gjerningsperson(er) er kjent.

Når det gjelder en voldssak som er henlagt pga politiets kapasitetsproblem og gjerningsperson er heller ikke kjent, bør erstatning i disse sakene behandles i lik linje med erstatning ifm voldssaker som er henlagte på bevisets stilling.

6.3.2 Henlagt på bevisets stilling

«Begrunnelsen bevisets stilling benyttes i de aller fleste tilfeller, og favner alt fra saker hvor mistanken er svakt fundert til saker hvor bevisene nær kan begrunne en tiltale. **Denne henleggelseskoden gjenspeiler det strenge beviskravet i strafferetten.** Påtalemyndigheten tar som kjent ut en tiltale bare dersom man er overbevist om den siktedes straffeskyld, og man mener straffeskylden kan bevises ut over enhver rimelig tvil. **En henleggelse etter bevisets stilling gir uttrykk for at det strenge beviskravet ikke er oppfylt, og den anmeldte skal anses som uskyldig.**»

Som jeg har diskutert i kapittel 5.2, er de fleste av straffesakene henlagt på bevisets stilling (statistikk?) på grunn av begrensninger i rettssystemet, særlig med hensyn til skadevolderes menneskerettighet. En henleggelse etter bevisets stilling gir uttrykk for at det strenge beviskravet ikke er oppfylt, og det å dømme skadevolderen blir ikke rettskraftig. **I disse sakene er det ofte av særlig stor betydning for ofrene å få fastslått at de har vært utsatt for urett. En etterfølgende erstatningssak er derfor av altfor stor betydning for skadelidte. Nettopp pga dette, må man være veldig forsiktig å beskyldte voldsutsatte selv for de påførte skadene.**

I disse sakene er det ofte manglende tilstrekkelig bevis eller ingen objektivt bevis i det hele tatt. Erstatningssaker må derfor legge større vekt på de skadene voldsutsatte har blitt påført. Særlig pga at det er livsviktig for skadevoldere å unngå straff og å unngå erstatningsansvar har de hovedinteresse å beskyldte voldsutsatte og å bevise seg uskyldig. En ny rettsak/sivilsak igjen med skadevoldere ifm erstatningskrav når voldsutsatte samtidig ikke har blitt hørt i straffesaker er derfor svært krevende eller umulig for de voldsutsatte som har blitt svært traumatisert etter voldshendelsen og straffesaken. **Dette er verken teoretisk eller praktisk rimelig i forhold til erstatningsordningens formål. Det må derfor være opp til kravstillere om de vil gå i en ny rettsak/sivilsak med skadevoldere eller ikke. Et tvunget vilkår om å kreve erstatning fra skadevoldere, for å kunne søke eller for å kunne få innvilget erstatning fra staten er derfor til svært mye ugunst for de uskyldige skadelidte/voldsutsatte som erstatningsordningen er egentlig ment for. Men, et vilkår om garantert erstatning fra staten hvis voldsutsatte vinner i sivil søksmål mot skadevoldere, kan utfordre skadevoldere til å gå i sivil søksmål mot skadevoldere.** Mitt forslag er mye bedre enn å tvinge traumatiserte, syke og slitne voldsutsatte til å gå i sivil søksmål mot skadevoldere, når de samtidig ikke har blitt hørt og har enda mer blitt traumatisert etter straffesakene. Personlig krevde jeg ikke erstatning fra voldsutsatte fordi jeg synes at et krav om erstatning fra skadevoldere mest sannsynlig går negativt over til straffesakens utfall i en viss grad.

KFV/SFV behandler erstatningssaker i henhold til underfølgende prinsippet.

«Selv om kravet til bevis ikke er like strengt som for domfellelse i en straffesak, må det likevel foreligge en kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt for at du har vært utsatt for straffbar voldshandling, og påført personskade. Det kreves som regel bevismomenter utover en troverdig forklaring fra deg.»

Som jeg har argumentert i kapittel 2.3,5 og 5.1, et vilkår om lavere beviskrav i erstatningssaker enn i straffesaker og et vilkår om det må likevel foreligge en **kvalifisert grad** av sannsynlighetsovervekt, er så støtende at den kombinerte effekten av disse to vilkårene har i realiteten blitt «strengere beviskrav i erstatningssaker enn i straffesaker» særlig pga eksisterende praksis hos SRF/KFV og pga feil-grunnprinsippet. Jeg mener derfor et vilkår om det må likevel foreligge en kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt er støtende, unødvendig og må fjernes hvis SRF/KFV skal fortsette å forvalte erstatningsordningen. Jeg har forresten tro på at en domstol har riktig kompetanse til å iverksette begge vilkårene samtidig, hvis «alminnelig sannsynlighetsovervekt» ikke kan innføres i det hele tatt.

7 Forslag til endringer:

Reelt skyldige bør absolutt ikke få erstatning fra felleskapet og bør ikke få gevinst for en uaktsom handling. Men grunnprinsippet må være at «ingen uskyldige voldsutsatte bør ansvarliggjøres for økonomisk tap de har blitt påført». Det er åpenbart at lov og regelverk må lages basert på grunnprinsippet og bør også tas hensyn til mulige negative konsekvensene. Men dagens erstatningsordning for voldsutsatte er operert på feil-grunnprinsippet og feil praktiseringer. Til tross for dette mener jeg at dagens voldsoffererstatningslov skulle ha fungert bare hvis SRF og KFV hadde praktisert loven hovedsakelig med hensyn til hovedformålet av erstatningsordningen. Behovet for en garantiordning har nå dukket opp, nettopp på grunn av at mange voldsutsatte har blitt alvorlig rammet av **problemet som ligger hos de som utøver et skjønn**. Hovedproblemet ligger derfor i at SRF og KFV som utøver et skjønn i voldserstatningssaker avviker fra grunnprinsippet og at **de legger hovedfokuset på feil sted (beskyldning og avkortning)**. Til tross for at utvalget har gjennom utredningen orientert SRF og KFV svart godt at det å gi tillatelse til å bruke «ikke skyld som et vilkår» og å samtidig legge hovedfokuset på å betale minst mulig erstatning, kan hovedsakelig resulterer til brudd av skadelistes menneskerettigheter, framstår SRF/KFV som uvitende og uimottagelig. SRF og KFV er derfor både inkompetente og inhabile for å ivareta uskyldige voldsutsattes økonomiske rettigheter. SRF og KFV må umiddelbart stoppes å vise mistillit til politiet og retten og må stoppes fra å uttale seg offentlig på den måten til tross for å være et ansvarlig statsorgan, og de bør umiddelbart fratras rettighet til å overprøve skyldspørsmålet på en uansvarlig og krenkende måte.

7.1 Forslag til endring av krav til utfall av saken

Departementet forslår at det som hovedregel stilles som hovedvilkår for å få erstatning fra staten at det foreligger dom eller rettsforlik som gir den voldsutsatte rett på erstatning fra skadevolder. Jeg er ikke enig med departements forslag at det skal innføres strengere hovedvilkåret (inngangskriteriet) for å få tilkjenne erstatning fra staten.

Ulempen ved å stille krav om at det må foreligge dom i saken, er at det er de voldsutsatte selv som må gå til søksmål mot skadevolder dersom erstatningskravet ikke er behandlet i straffesaken eller påtalemyndigheten har henlagt saken etter bevisets stilling eller på grunn av foreldelse. Det kan være krevende. Det kan imidlertid også være svært krevende å vitne i en straffesak, og voldsutsatte kan normalt ikke selv avgjøre om det skal bli reist straffesak og plikter i utgangspunktet å vitne i saken. Etter lov om fri rettshjelp § 11 første

ledd punkt 4 og § 16 første ledd har voldsofre krav på fritt rettsråd og fri sakførsel i erstatningssak mot gjerningspersonen, uavhengig av hvilken inntekt og formue de har. Med fritt rettsråd kan skadelidte få god veiledning for om vedkommende bør gå til sak mot skadevolder eller ikke. Ettersom det stilles strenge beviskrav for å dømme noen til å betale erstatning for vold- eller seksuallovbrudd, vil det være mange som er utsatt for en slik handling som ikke vil kunne få dom for erstatning, på lik linje som at det i dag er mange som ikke kan få erstatning fra staten.

Fordi det stilles strenge beviskrav for å dømme noen til å betale erstatning for vold- eller seksuallovbrudd, vil det være mange som er utsatt for en slik handling som ikke vil kunne få dom for erstatning. Kombinasjon av regelverkene, «et hovedvilkår som tvinger traumatiserte (syke og svake) voldsutsatte/skadelidte til å gå til sivilt (personlig) søksmål mot skadevoldere i tillegg til at det må foreligge en politianmeldelse» og «et lavere beviskrav i erstatningssaker enn i straffesaker» er støtende og ulogisk, **fordi når det ikke er tilstrekkelig bevis eller når det ikke er mulig å bevise at voldsutsatte/kravstillere er utsatt for en straffbart voldshandling er det verken teoretisk eller praktisk (helsemessig) hensiktsmessig for voldsutsatte å må gå til sivilt (personlig) søksmål mot skadevoldere når det samtidig er nesten like strengt beviskrav som i en straffesak.** De uskyldige voldsutsatte som er rammet mest av voldshendelsen har vanligvis ikke mulighet/kapasitet til å gå på nytt personlig søksmål mot skadevoldere pga begrenset hjernekapasitet vi mennesker har, nemlig etter gjentatte post-traumatiske opplevelser etter voldshendelsen. Innføring av det nye inngangskriteriet etter overnevnte forholdene er derfor svært ulogisk og urettferdig for uskyldige voldsutsatte/skadelidte hvem erstatningsordningen er egentlig ment for (iht erstatningsordnings hovedformål). Det er kanskje bedre at staten fjerner hele erstatningsordningen i stedet for å belaste voldsutsatte på så systematisert måte. **Folk lever jo uansett.**

Mitt forslag til hovedvilkåret:

Hovedvilkåret må være akkurat som den er per i dag, nemlig «Den straffbare handlingen må være politianmeldt».

7.1.1 Saker der det foreligger dom

Departments forslag

I de fleste saker har domstolene dømt skadevolder til straff og til å betale erstatning til den voldsutsatte. Det foreslås at voldsutsatte som har fått dom for erstatning skal få erstatning fra staten dersom de ønsker det og skadevolder ikke har betalt for seg ved betalingsfristens utløp.

Mitt forslag

Departementet har tatt stor feil her. De fleste av voldssakene er faktisk henlagt på bevisets stilling, og faktisk er de fleste av skadevoldere ikke dømt til straff. Det må vanligvis være en garantiordning for erstatning fra staten, i de sakene der det foreligger en dom. Hvis garantiordning ikke kan innføres i det hele tatt, må kravstillere kunne få erstatning ved å fremme en søknad **direkte til en spesifikk domstol**, og domstolen bør ta den avgjørelsen. Det må aldri innføres et tvingende vilkår for voldsutsatte til å gå til personlig søksmål mot skadevoldere, hvis voldsutsatte vil kreve erstatning fra staten. Jeg mener at et slik hovedvilkår vil fungere mot erstatningsordnings hensikt/hovedformål for de uskyldige voldsutsatte/skadelidte/kravstillere hvem erstatningsordningen egentlig er ment for, og at **erstatningsordningen vil eksistere bare som en vise-tann (ikke-fungerende).**

De foreslåtte endringene **hindrer** de eksisterende systematiserte bruddene av voldsutsattes menneskerettighet **i en viss grad**, **hvis** det er snakket om «å ikke tematisere skyldspørsmålet på nytt i erstatningssaker» av andre enn domstolene og **hvis** det er snakket om å innføre «skyld

som et vilkår for erstatningsavkortning». Men det foreslåtte hovedvilkåret gjør erstatningsordningen nærmest meningsløs, ikke-eksiterende og umenneskelig tvingende.

7.1.2 Intet straffbart forhold anses bevist

Jeg har ikke skjønt helt hva dagens lov nøyaktig sier i disse sakene. I KfV sin nettside står det at «*det aktuelle forholdet må være klart sannsynliggjort*». Jeg har bedt KfV og SRF for statistikk på erstatning i disse sakene, men de har svart meg at ingen av dem fører separat statistikk på akkurat disse sakene. **Alt virker som at «det er automatisk avslag på erstatning i disse sakene».** Jeg har heller ikke skjønt hva departementet har foreslått nøyaktig for disse sakene. Jeg antar at departementet har akkurat samme forslag for disse sakene og for alle de andre sakene som er henlagte. Jeg har valgt å kommentere noen av forslagene som kan være relatert til disse sakene også.

Departments forslag

«Departementet foreslår å fjerne kravet om personskade og knytte ordningens virkeområde til spesifikke bestemmelser i straffeloven. Det foreslås at det ikke stilles ytterligere krav til handlingens alvorlighet eller lignende, men at det er tilstrekkelig at handlingen er omfattet av de opplistede straffebudene»
«Departementet foreslår på denne bakgrunn at forsøk omfattes av ordningen.»

Mitt forslag

Jeg støtter overnevnte forslagene. Jeg mener at en voldshandling må omfattes av ordningen selv om handlingen er henlagt med koden «straffbart forhold ikke anses bevist», hvis kravstillere har blitt utsatt for vold og påført skader. **Utsettelse for vold er mye verre enn utsettelse for et forsøk.** En domstol bør ta stilling til om erstatning skal tilkjennes. **En førsteinstans i erstatningsordningen bør alltid vente til straffesaken er helt avsluttet uten mulighet til å klage, for å fatte et erstatningsvedtak.**

7.2 Straffesaker som er henlagt

De fleste av voldssakene i Norge er henlagt pga at det et svært strengt beviskrav (**det må bevises utover enhver rimelig tvil**) å straffe noen eller med hensyn til skadevolderes menneskerettighet. Henleggelsen av en straffesak er avhengig av utrolig mange faktorer (særlig) i Norge. Det foreligger en stor misforståelse blant folk at skadevoldere er uskyldige i alle henlagte saker. «Henleggelse av en straffesak» bør helst ikke relateres til en erstatningssak.

7.2.1 Henlagt på bevisets stilling

De fleste av voldssakene i Norge er henlagt på bevistes stilling pga at det et strengt beviskrav å straffe noen eller med hensyn til skadevolderes menneskerettighet.

Departments forslag

«Departementet foreslår etter dette at avgjørelsene av om noen med **klar sannsynlighetsovervekt** har blitt utsatt for et volds- eller seksuallovbrudd av en spesifikk person, bare tas av domstolene. Det innebærer at de som har fått saken henlagt etter bevisets stilling, må gå til sivilt søksmål mot skadevolder og få dom for erstatning for å kunne få erstatning fra staten, med mindre skadevolder er ukjent. Departementet antar at det at skadevolder stilles til ansvar, har ekstra stor betydning for skadelidte i saker som er henlagt etter bevisets stilling, ettersom skadevolder i disse sakene ikke har blitt straffet for forholdet.»

Mitt forslag

Ordlyden «En spesifikk person» bør kanskje erstattes med «(en eller flere) spesifikk(e) person(er)». **Jeg er 100% enig med departements forlag at «avgjørelsene av om noen med klar sannsynlighetsovervekt har blitt utsatt for et volds- eller seksuallovbrudd bare tas av**

domstolene». Men, «det å må gå til personlig (sivilt) søksmål mot skadevolder og få dom for erstatning for å kunne få erstatning fra staten» er som sagt **ikke et klokt og rettfærdig valg med hensyn til erstatningsordningens hovedformål**. Forslaget mitt er som sagt at det gamle hovedvilkåret bør opprettholdes og det nye hovedvilkåret ikke bør innføres.

7.2.2 Henlagt uten etterforskning pga politiets kapasitetsproblem

Bare i 2019 1478 voldssaker (**4,4% av anmeldte voldssaker**) er henlagt pga politiets kapasitetsproblem. I 2018 er drøyt 337 voldssaker henlagt bare i Oslo på grunn av **kapasitetsproblemer til tross for at gjerningsperson var kjent i alle disse sakene**. Jeg kan ikke se at departementet har noe konkrete forslag for disse sakene. Jeg antar at departementet har akkurat samme forslag for disse sakene og for alle de andre sakene som er henlagte.

Departments forslag

??

Mine forslag

Hvis straffesaker er henlagt pga politiets kapasitetsproblem til tross for at gjerningsmennene er kjent, bør det ytes erstatning automatisk fra staten. Hovedargumentet her er at staten har valgt å spare penger framfor rettfærdighet og at erstatningskrav er alltid liten hvis sakene ikke er så alvorlig til å bruke eksisterende ressurs. Hvis det er en nedre grense for erstatning i erstatningsordningen, bør grensen settes lavere spesielt i disse sakene. En eget øvre grense bør settes for disse sakene. Hvis det er grunnlag for å yte mer erstatning enn det fastsatte øvre grensen, bør den ansvarlige myndigheten sende søknad til å gjenåpne straffesaken hvis kravstillere vil. Hvis kravstillere ikke vil gjenåpne straffesaken, bør saken avsluttes uten erstatning.

Hvis gjerningsperson(er) ikke er kjent, bør erstatning i disse sakene ytes bare hvis det er grunnlag for å yte mer erstatning enn den fastsatte øvre grensen for denne gruppen (henlagt uten etterforskning pga politiets ressursproblem). I så fall bør den ansvarlige myndigheten sende søknad til å gjenåpne straffesaken hvis kravstillere vil. Hvis kravstillere ikke vil gjenåpne straffesaken, bør saken avsluttes uten erstatning.

7.3 Forslag til endring av beviskravet

Jeg er enig med departements forslag at

- *ny ordning skal følge alminnelig erstatningsrett slik at de som har fått dom for erstatning mot skadevolder vil kunne få utbetalt erstatning fra staten, og*
- *i de tilfellene det ikke foreligger dom skal forvaltningen anvende de samme bevisreglene som en domstol ville ha gjort.*

Mitt forslag

Ordlyden «kvalifisert grad av sannsynlighetsovervekt» er **støtende med** ordlyden «lavere beviskrav i erstatningssaker enn i straffesaker». En slik fusjon meget sannsynligvis nøytraliserer (motvirke/gjøre meningsløs) **det aller-viktigste vilkåret «lavere beviskravet»**. I praksis misbruker SRF og KfV akkurat denne fusjonen med hensyn til å redusere statens erstatningsansvar (feil-hovedprinsippet). Jeg er som sagt **100% enig med departementets forslag** at ny ordning skal følge alminnelig erstatningsrett (**alminnelig sannsynlighetsovervekt**).

Departementets forslag **er ikke helt klar** fordi det er foreslått at «**forvaltningen** anvende de samme bevisreglene som en domstol ville ha gjort». **Skal forvaltningene fortsatt ha noe å**

gjøre med beviskravet når erstatning automatisk ytes hvis skadevolder er dømt til å betale erstatning, etter de foreslåtte endringene for ny ordning? SRF og KfV bør som sagt fratas rettighet til å vurdere om beviskravet. De er ikke habil og kompetente, og de har heller ikke ressurser til å gjøre den vurderingen. Det må alltid være en domstol som skal gjøre den vurderingen.

7.4 Forslag til endring av avkortningsregelverket på bakgrunn av Voldsutsattes/Skadelidtes medvirkning

På grunn av at temaet er kjernepunktet i de fleste av voldsoffererstatningssakene, mener jeg at en ny ordning bør legge hovedfokuset på dette temaet og at temaet bør utvides mest mulig. **Så langt jeg har forstått, har forvaltningene ingen rettighet til å avkorte erstatning etter de foreslåtte endringene uten at en domstol har bestemt til å gjøre det.**

Departements forslag

Jeg er enig med departements forslag at «erstatningen bare skal settes ned eller bortfalle på grunn av medvirkning i den grad domstolene har bestemt»

Jeg er ikke enig med departements forslag at

«det som hovedregel stilles som hovedvilkår for å få erstatning fra staten at det foreligger dom eller rettsforlik som gir den voldsutsatte rett på erstatning fra skadevolder»

Mitt forslag:

Det skal ikke innføres det foreslåtte inngangskriteriet, som er svært strengt i forhold til dagens hovedvilkår, i forhold til erstatningsordningens hovedformål og i forhold til de som er rammet mest. Det svært-strengt hovedvilkåret gjør erstatningsordningen like strengt eller strengere enn beviskravet i straffesaken, særlig med hensyn til at voldsutsatte er påført personskade (ikke tingskade). Hadde det vært snakket om tingskade, skulle det foreslåtte hovedvilkåret kanskje være begrunnede.

Det foreslåtte hovedvilkåret gjør ikke ny ordning bedre enn dagens ordning. Dagens ordning tydelig bryter voldsutsattes menneskerettighet. Men, det foreslåtte hovedvilkåret skal gjøre erstatningsordningen bare som en vise-tann (ikke-eksisterende/meningsløs), **ellers må de uskyldige voldsutsatte ikke ha blitt påført alvorlige skader hvis de mener at staten er erstatningsansvarlig.** Er det sann det skal virke?

8 Konklusjon

Departementets forslag er på ingen måte en utvidelse av erstatningsordningen, men forslagene strammer inn ordningen slik at både antall søknader og antall innvilgelser faller betydelig ned. Jeg foreslår departement på det sterkeste å ikke innføre det foreslåtte hovedvilkåret, slik at ny ordning med de andre foreslåtte endringene kommer til å fikse de meste av de alvorlige feilene (de feilene utredningsutvalget har pekt på) dagens ordning har. Grunnprinsippet må uansett være «å betale erstatning til de meste av uskyldige voldsutsatte/skadelidte», så lenge det ikke kan argumenteres at samfunnet taper på lang sikt med prinsippet. Det foreslåtte hovedvilkåret kommer til å gjøre erstatningsordningen meningsløs og ikke-eksisterende.

9 Referanser

- <https://www.voldsoffererstatning.no/getfile.php/4442233.2230.ksm7kpmlqwalal/Samlet+statistikk+med+kommentarer+for+2018+pr+12.2.2019+%281%29.pdf>
- <https://www.nrk.no/sorlandet/politiet-solgte-stort-hummerbeslag-i-stedet-for-a-slippe-fangsten-ut-1.15200101>
- <https://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=69361#:~:text=En%20henleggelse%20etter%20bevisets%20stilling,anmeldte%20skal%20anses%20som%20uskyldig.&text=Men%20dersom%20etterforskingen%20of%C3%B8rst%20tydelig,intet%20straffbart%20forhold%20anses%20bevist%22.>
- <https://www.nrk.no/osloogviken/oslo-politiet-har-henlagt-55.448-saker-pa-et-droyt-ar-1.14129595>
- <https://nhi.no/sykdommer/muskelskjelett/beinbrudd/ribbeinsbrudd/>
- SRF sitt høringssvar datert 06.06.2017 ifm «Høring –NOU 2016:24 –Ny straffeprosesslov»
- Utredning av «Rettferdig og forutsigbar – voldsskadeerstatning, 2016:9»